

ناول

مجریم

ڊاڪٽر عتیق اللہ ژمن

Ketabton.com

د ليکوال خبری :

ډير خوښ يم چي زما د عمر په اوږدو کي مي دا ناول هم بشپړ کړي !
که څه هم د نورو لويو ليکوالانو په څير لوي فکر او تجربه نلرم خو بيا مي هم د خپلي
پښتني ټولني د اصلاح لپاره خپلي هلي ځلي کړي دي او په راتلونکي کي هم بلها پلانونه
ورته لرم تر څو مي انساني او افغاني مسوليت ادا کړي وي او د ټولني د اصلاح لپاره مي
يوڅه کړي وي .

ډالی :

زما ټولو مينوالو او ددی کتاب لوستونکو ته دې ډالي يي او په خاصه توگه ډالی کوم زما
محترم استاد عبدالواسع ترين ته چي په هر ډول ستونزمن او مشکل وخت کي يي زما لاس
ندي خوشي کړي .

دا ناول مي د خپلي شلمي کليزي په وياړ ليکلي دي يعني ددې کال په روانه ډسمبر مياشت
په شلمه نيټه د شلو کلنو سوم او پخپل دغه شل کاله عمر کي مي لاندي کتابونه ناولونه ليکلي
دي :

لومړي : ناحقه سزا ناول

دوهم : لارورکي ځوان ناول

دريم : له نړي بهر لس ورځي ناول

څلورم : مجريم ناول

د ناول د بشپړ کيدو نيټه : 5/12/2025

د ناول اصلي هدف !

- کله ناکله ژوند داسې تور، غريب او بې رحم صحنې جوړوي چې سړی پکې بې گناه مجرم گرځي.
- دا ناول دا بنيدي چې څنگه يو څوک د جرم تور وړي، د ټولني، قانون، خلکو او حتی خپلې کورنۍ په سترگو کې تور بدل شي، خو دننه حقيقت بل ډول وي.
- او بيا د حق ثابتول، د حقيقت موندل، او د ظلم پر وړاندې جگړه د انسان اعلي مبارزه ده.

بسم الله الرحمن الرحيم

د يو سپيره خر کلي په تنگو تنگو کوڅو کي څو رنجر موټرونه په بیره سره روان وه له شا څخه يي دورې او غبار تاویدل د کلي خلکو په حیرانتیا سره کتل او کوچنیانو خو په موټرو پسي منډه وهل.

موټرونه لارل او د يو پاخه بنايسته ډبرين کور مخي ته تم شول د موټرونو د شا دورې ددوي څخه مخکي سوي او ټول موټرونه په دورو کي پټ سول.

يوه شيبه وروسته د جگ قد لرونکي ځوان له موټر څخه بښکته سو ، توري عينکی يي په سترگو وي او ږيره يي تازه خريل شوي وه.

ورپسي د نورو موټرونو دروازي خلاصي سوي عسکر په بیره بښکته سول ځينو امنيت ونيو او ځيني د خپل قومندان سره يوځاي په کور ننوتل،

په کور کي گن شمير خلگ وه ، د کلي مشران او سپين ږيري ناست او ولاړ وه،

يوه يي نورو ته د خبر په توگه وويل، هغه دي د قضیې څيرونکي راغلي،

ټولو ددی کس په خوا وکتل، قومندان چي د مردانه يي حسن يوه نمونه وه په ډير درناوي سره رامخکي سو ويل، ددي کور څښتن او هغه ځوان چي جرم يي کړي دي زما سره دي دي کوتي ته راسي، د لاس په گوته يي يوي کوتي ته اشاره وکړل.

يو کس چی له رنگه خر پر معلوميدي خپله پکړي يي په دواړو لاسونو باندي په سر باندي په دې هدف وښورول چی سمه يي کړي، بيایي دواړه لاسونه په ځمکه ولگول او زور يي کړ په ملا کړوپ سپين ږيري ولاړ سو يوې بلي کوتي ته ننوتي پرده يي د دروازي له مخي پورته کړل،

هله د کوتي په منځ کي په سپين ټوکر کي ايښودل سوي جسد و چې سري ويني يي په سپين ټوکر معلوميدي ، تر څنگ يي يو ځوان سر په زنگون ايښودلی ناست و،

سپين ږيری غږ وکړ، زويه راءه چی قومندان راغلي دي مور بايد ورسو.

ځوان سر پورته کړ ،

بيا يي ترخه مسکا وکړل ويل هو قومندان خو بايد راغلي واي ځکه چې نورالدين به حتماً خبر ورکړي وي.

د سپين ږيری مهرباني او قهر سره گډ وه خو بيایي هم خپل قهر کابو کړ، ور نږدې شو د هغه په سر يي لاس تير کړ د ډاډ په توگه يي وويل، زه نه پوهيرم چې تاولي داسي وکړل او ولي دې ځان پوليسو ته تسليم کړي خير ته هغه قومندان ته ټوله کيسه وکړه کيداي شي چې ددې موضوع يوه حل لاره پيدا سي.

ځوان بي له دې چې څه ووايي خپلي اوبسکی په څادر پاكي کړي خپل پلار ته يي وويل، بابا زه اوس هرڅه خداي ج ته پريږدم ما چې څه کړي دي د هغه سزا به ووينم.

زوي او پلار دواړه د کوتي څخه بيرون ووتل کله چې خلگو ځوان وليدی نو د حملي کولي کوبنس يي وکړي خو عسکرو يي مخه ونيول، يوه کس وويل تاسی له سر نه همداسي بيره او بد خويه خلک ياست مور خو هسي په کلي کي درته ځاي درکړي و، بل وويل، د زوي نور کارونه دي بس نه وو چې اوس يي قتل هم وکړي، همداسي ټولو خلکو د يو بل په پرتله سپکي سپوري ويلي ځوان او سپين بريري دواړه هغه اطاق ته لارل کوم چې قومندان بنودلي وو.

دا دکلي د يو شتمن او د مقتول د کورني نور الدين خان کور وو چې ډير مجهز او د هرڅه سهولت پکي موجود و، په کوټه کي قومندان د يو کس سره په خبرو بوخت و هغه د کرام تخنيک څخه و، کرام تخنيک هغه کسانو ته ويل کيږي چې په داسي موضعاتو او قضيو کي د لاسونو د گوتو نښاني او نور شيان څيري ، ځيني کاغذونه په ميز باندي و چې پکي ځيني معلومات ليکل سوي و، قومندان څه شيبه د هغه کس سره خبري وکړي بيابي له پتلون جيب څخه لوي سکرين درلودونکي سمارټ موبايل را وويست او د خپلو گوتو په ضريعه يي کوم چا ته زنگ ووهه څو شيبې په کوټه کي چوپتيا وه يواځي د تلفون د ډينگ ډينگ غږ اوريدل کيدي،

وروسته قومندان موبايل په ميز باندي په غوسه وغورځاوه په قهر يي هغه کس ته وويل چې معلومات يي ورکاوه، ته اوس لار سه او ژر تر ژره روغتون ته دا جسد يو سي ،

هغه کس د کلکي سلامي کولو وروسته کاغذونه ټول کړل او له کوتي څخه ووتی. قومندان ددوي طرف ته وکتل.

څه شيبه غلي و او ځوان ته يي کتل، بيایي په تمسخر وويل، راځي راځي مهرباني وکړئ په پښو ولي ولاړ ياست ستري به سي.

ځوان چي مخکي يي سترگي په ځمکي کي بنځي کړي وي اوس يي سترگي د قومندان سترگو ته واړولي زړه يي غټ کړ وي وييل، قومندان صاحب هيله کوم له پلار سره مي سمې خبرې وکړي او هغه ته کوم تکليف مه رسوي.

قومندان څو قدمونه واخيستل د ځوان مخي ته ودريدي پرته له دې چي کوم څه ووايي ځوان يي يوه کلکه سپيره په مخ باندي وواهه، داسي سپيره وه چي د ځوان مخ يي بلي خواته واړاوه.

قومندان وويل، يو خو دي قتل کړي دی او بيا اضافه خبري کوي د ځانه څخه د فلم هلک جوړوي ها؟

ځوان وويل قومندان هيله کوم پلار مي هيڅ گناه نلري.

قومندان يوه بله سپيره ددې ځوان په مخ ووهل.

ويي ويل ، فکر کوم ته ما نه پيژني زه به لومړي ځان درته معرفي کړم، نوم مي قومندان امير دي دوه کاله کيږي چي په داسي قضیې باندي کار کوم ستا رقم ډير مجريمينو سره مخ شوي يم خو يوه هم زما سره دداسي خبرو کولو جرئت نه دي کړي.

ځوان د قومندان سترگو ته په کتلو وويل د مرگ څخه هغه څوک ويريري څوک چي د ژوند کولو اميد لري مگر ماڅو پخپله مرگ ځانته رابللي دي زه ولي بايد وويريم؟

قومندان امير خبري ته خوله جوړول چي موبایل يي وشرنگيد، قومندان دوي ته وکتل بيایي موبایل کي د هلوو غږ وکړي څه شيبه د مقابل لوري خبرو ته غوږ و بيایي وويل سمه ده صاحب همداسي کوم مجرم له ماسره دي اوس به يي قومندان يي ته يوسم بيا به ورڅخه ټول اظهارات واخلم.

ځوان او پلار يي يو بل ته وکتل، ځوان وويل، بابا ډاډه اوسه هرڅه چي پيښيري نور يي کيسه کي مه کيږه ځکه اوس اوبه له سر څخه اوبنتی اوس هرڅه يواځي خداي ج ته پريردم وبه گورو چي څه کيږي؟

قومندان غږ وکړي، يو ساتونکي کوټي ته راغلي ، امر وکړي امير صاحب!
ددي ځوان لاسونه اولچک کړي او موټر کي يي واچوي.

هغه هم راغلي او د ځوان لاسونه يي د شا طرف ته کلک اولچک کړل او د ټولو خلکو په منځ کي يي په کشولو سره موټر ته پورته کړي ټولو خلکو په قهر ورته کتل لکه د ټول کلي دښمن يا قاتل چي وي هيڅ چا هم زړه سوي يا د رحم چلند نه کاوه.

پلار يي غوښتل چي په موټر کي د خپل زوي سره قومندان يي ته لار شي مگر عسکرو ورته وويل چي اوس مازيگر دی ، دي يواځي اوس نظارت خوني ته وړو او بيا سبا ورڅخه د هرڅه په اړه پوښتني کوو خو تاته ضرورت نشته چي زمونږ سره لار شي بيا سبا سهار راسه چي د زوي سره دي وويني.

د سپین بریری په اوره باندي کوم چا لاس کینود ویل عزیز خانه فکر مه کوه زوي به دي وژ غورل شي د الله تعالی څخه د هغه په هکله دعا وغواړه ټول د کور څخه ووتل قومندان امیر هم د کوتي څخه ووتي موبایل يي غور ته نیولي وو توري عینکی يي بیا په سترگو کړي د موټر دروازه یوه ساتونکي ورته خلاصه کړل موټر ته پورته شو او ټول موټرونه د لومړي موټر په تعقیب سره حرکت وکړ.

ځوان د رنجر موټر په ډله کي د عسکرو په مینځ کي ناست و او د خپل بي وسه پلار خواته يي په ډیر شرمیدونکي سترگو کتل، پلار يي هم تر هغه وخته ورپسي کتل تر څو چی موټرونه په دوړو او خاورو کي د کلي څخه پناه سوه.

موټرونه تر نیم ساعت مزل کولو وروسته یوي لوي وداني ته ننوتل چي دا ددي بنار امنيتي قومندانې وه او هر ډول لوي مجرمين دلته راوړل کيدل،

ځوان يي د اوړی څخه ونيوی او له موټر څخه دباندې وغورځاوه یوه بل عسکر په مخ باندي په سوک ووهه ویل ولاړ سه خره.

د ځوان له خولي وپني داري وکړي،

په مایوسي حالت کي ولاړ سو او په کشولو يي یوي توري کوتي ته راوړي چي هيڅ کړکي يي نه درلودل یواځي یو کوچني څراغ ددي لپاره و چي د یو بل مخونه څوک پکي وگوري.

عسکرو وویل دلته کښینه تر څو چی قومندان راځي.

خوان د خولي لاري توف کړي د ويني خوند يی په خپله خوله کي حس کړي خو
خلي يي لاري توف کړي خو د وينو خوند يي په خوله کي ورک نشو.

بل خوا ددي هلک پلار عزيز خان خپل خر پر کور ته راغلي دروازه يي تک تک
کړل،

په کوڅو کي چي هر کس تيريدو نو په دي سړي باندي به يي خبري کولي او ځيني
خو بيخي له حده تيري کاوه او بنکنځل به يي کاوه او هر يوه به ويل چي دا غريبانو
چي پيسي نه درلودل نو د نورالدين خان زوی يي د حسد څخه ووژاه ځکه هغوي
ډيري پيسي لري.

عزيز خان دا هرڅه اوريدل خو د ويلو لپاره يي هيڅ نه درلودل يواځي يي دا خبري
په زړه باندي تيرولي .

بيايي په ډيره غوسه باندي دروازه ووهل،

له ها خوا يو بنځينه غږ راغلي ويل څوک يي؟

زه يم دروازه خلاصه کړي.

دروازه خلاصه سوه،،

عزيز هم کور ته دننه شو سترگي يي د کور په حويلی کي په خپل ميرمن باندي
ورغلي چي په ژړا او فرياد باندي دده و طرف ته راغلل او ځان ئي دده په غير کي
واچاوه په ژړغوني اواز يي وويل، تا څنگه زما زوي يواځي پريښودي او ولي دي
هغه له ځان سره نه راوستي څنگه پلار يي ها؟

عزيز خان هم کور کي وکتل شاخوا د کلي د څو کورنو بڼخي راغلي وي سړي ورو وويل: بڼخي بده ده ته نه گوري چي زموږ په کور کي نور خلک هم شته نوره دي دا ژړا بس که زه به هغه سبا لخيره خامخا راولم اوس بايد صبر وکو.

عزيز لاري او خپلي کوتي ته ننوتي هلته په سوچونو او فکرونو کي ورک کښيناستل چي څه بايد وکړي.

بڼخو يو بل ته وکتل يوې بي وويل، راځي خويندو لاري سو بايد ددوي کورني ته هيڅ تکليف و نکړي ځکه دوي ته الله تعالى سزا ورکړه ، په همدی خبرو کي ټولي ولاړی سوي بقري بي په سر کړي او له کوره څخه ووتی.

په ټول کور کي خاموشي خپره وه د خبري کولو څوک نه وو عزيز او ميرمن بي دواړه په ډول ډول فکرونو کي ناست و يو رقم ذهني شکنجو سره مخ وه.

بل خوا بيا حسن هلته په نظارت خونه کي ناست و او د خپل نامعلوم راتلونکي انتظار بي کاوه.

د ماښام تياري په کلي او ښارونو کي د لمر واکمني ماته کړل او يو ځل بيا په ټوله ښار کي تياره خپره شوه ټولو ته دا شپه هم د تيرو شپو په شان وه خو د عزيز کورني ته ډير بد حالت پيښ و.

کله چي ماښام سو په کومه کوټه کي چي حسن اچول شوي و بلکل تياره شوه ، حتا هغه يو څراغ هم گل و ، هغه په فکرونو کي ناست و کله به بي د خپل مور فکر کاوه د هغي دعاگاني او مهرباني به بي ياده شوه کله به بي د خپل پلار د عزت او

بنه ژوند فکر کاوه چي څنگه يی دده څخه دفاع کول او څنگه يي حسن ته تربيه ورکړي وه.

په همدې فکرونو کې ورباندي سهار سو ، اوس حسن هغه حالت ته رسيدلي و چي هيڅ يي هم نسوه کولاي بلکل چوف ناست و او يو لوي شوک يي ليدلي و.

سهار اته نيمې بجي وي چي د دروازي کبربر سو ، حسن هماغسي ناست و لکه څنگه چي ماښام دې کوټي ته راوستل سوي وو ټوله شپه يي په فکرونو کي تيره کړي وه سترگي يي سري وي او ژړلي يي هم وه،
عسکر وويل ، قومندان امير غوښتي يي راخه.

حسن هم پاڅيدي د عسکر په تعقيب روان سو ، قومندان امير په چمني کي د خپل روزل سوي سپي سره لوبي کولي د فوټبال توپ به يي په لغته ووهه بيا به هغه سپي بيرته ورته راوړ عسکر ورغلي او ورته يي وويل چي حسن مي راوستي.

د حسن لاسونه شاته اولچک سوي و او د امير په انتظار کښيناستي ، څنگ ته يو عسکر په چوکي کښيناستي او ورته يي وويل اي هلکه ته زموږ امير صاحب سم نه پيژني خپله گناه دې په دې سبب ومنل چي تاته سزا در نکړل سي او يو صادق انسان ځان ثابت کړي؟

حسن له غوسي څخه عسکر ته وويل تاسي څه ډول خلک يي هااا که خپل جرم ومنم هم ناراصه ياست او که يي ونهمنم بيا هم ناراصه ياست ؟
عسکر په حيرانتيا وکتل ، هيڅ يي ونه ويل،

قومندان امير راغلي،

ورميرن بي کورن نيولي و په يو لاس کي بي سگريټ و ، په تمسخر بي وويل زمورن
ميلمه د خوبه پاڅيدې؟

بيا روان سو او امر بي وکړي زما اطاق ته بي راولي.

عسکر حسن تر لاس ونيو او و د تحقيق شعبي ته بي راوستي په څوکي بي
کښيناوي .

قومندان امير څه شيبه په موبایل باندي په واتساف کي ميسيجونه کول بيابي موبایل
په ميز کينود په خرڅيدونکی څوکي کي تاو راتاو کيده.

بيابي يو قلم او يو کاغذ راپورته کړي ويل ، سړيه زه پوهيرم چي تا دا قتل ناحقه
ندي کړي نو په دې کاغذ کي هرڅه وليکه او هغه کس راته وښايه چي ستاسره بي
په قتل کي کومک کړي دي ځکه چي د عدلي طب راپور راغلي دي او دا ثابتوي
چي دا قتل په دو کسانو سوي دي ،

قومندان امير غوښتل چي حسن تر خپل تاثير لاندي راولي .

حسن ويل دا لاسونه خو مي خلاص کړي.

امير اشاره وکړل يو عسکر د حسن لاسونه خلاص کړل د اولچک د تنگوالي له
امله د حسن په لاسونو باندي اولچک خپلي نقشي پريښودلي وي ، حسن لاسونه تاو
تاو کړه تکليف بي له ورايه په مخ کي معلوميدې.

بيابي وويل ، څه وليکم؟

ولي تا نه واوريدل چي ما مخکي څه وويل، بايد خپل جرم وليکي او هغه کس هم بايد راته وښايي چي تا سره يي مرسته کړي ده او دليل يي هم وليکه چي ولي دي خالد وواژه ټوله کيسه مفصله وکړه تر څو چي هم مور او هم دې ځان له دې جنجاله خلاص کړي.

خو زه په دې نه پوهيرم چي تا ولي دا قتل په تور ځان پوري يواځي تړي دي يوه کيسه خو سته چي زه نه يم خبر ، زه ستاسي کورني پيژنم تاسي بد خلک نه يي نو ولي بيا نن داسي يوه پيښه وشوه او هغه هم ستاسي د کورني څخه؟

حسن يوه شيبه سپين کاغذ ته وکتل بيايي وويل قومندان اميره فکر نه کومه چي ته به زما سره بي انصافي وکړي او په زوره به کوم کار راباندي وکړي خو صرف دومره وکړه چي زما خبري يوځلي په ډير غور سره واوره کله چي ته په حقيقت پوسي نو خپله به حيران شي.

قومندان امير خپل لاسونه لور و غځول لکه خپله ستړيا او ستوماني چي باسي بيايي وويل ، همم رښتيا دي وويل زه دومره هم ظالم نه يم ، زه ستاپه تا باندي هيڅ ډول زياتي نه کوم خو دومره وکړه چي ټوله کيسه راته وکړه.

قومندان امير زياته کړه ، اورم يي، او هو کله چي چاي يا کافي نه وي نو زه هيڅ د اوريدلو حوصله نلرم ته هم چاي څښي؟

حسن، هو څښم يي ځکه ماخو ماښام هم څه ندي خورلي.

همممم عسکره ورسه دوه پيالې چاي او بيسکوت راوړه چې زه د خپل ميلمه څخه اوس کيسه اورم.

عسکر هم لاري،

قومندان امير حسن مخاطب کړ ، ښه نو اورم يې خو پام کوه هيڅ درواغ راته ونه وايي ځکه د درواغو سره سخت مخالف يم او کيسه له سره څخه راته وکه هله نو.....

حسن په کيسه شروع وکړل....

زه د عبدالعزيز خان مشر زوي يم يوه خور چې نوم يې هيله و هم ما درلودل چې هغه له ما څخه کشره وه.

مور ډير شتمن و په کلي کي مي پلار يو لوي نوم درلود د کلي هر مشکل چې به پيښ سو خلک به د کلي د ملک په ځاي زما پلار ته راغلل او ويل به يې چې عزيز خانه زمور مشکل حل که او زما پلار به هم ور سره مرسته کول.

پلار مي په ما باندي ډير ټينگار کاوه چې زه هم د هيلي سره يوځاي لار سم او درس ووايم خو ما له ماشومتوب څخه د درس سره هيڅ مينه نه درلودل ځکه زه هغه څوک وم چې تل به د خپلو ملگرو سره وم زما کور ته نږدي زما د يو ملگري

کور و او پلار يي هم زما د پلار ملگري و د هغه کس نوم نورالدين خان دي او اوس هم ژوندي دي د هغه زوي خالد زما يو ټينگ ملگري و هر ځاي به سره يوځاي و او هرڅه هر راز به مو سره شريک و زمور د ملگرتيا لس کاله کيدل يو بل ته ډير گران و.

دکلي د نورو هلکانو به زمور سره حسد پيدا کيدی ځکه زه او خالد داسي وو لکه تن او روح د يو بل څخه يواځي په مرگ جلا کيدو او همداسي ژمنه مو هم کړي وه خو زمور مشکل دا و چي د خالد دوي اقتصادي وضعيت زمور تر اقتصادي حالت ډير خراب و ځکه د خالد پلار يو بزگر و او زما پلار يو لوي تاجر و چي په بنار کي يي هم لوي نوم درلود.

داخو زمور تير وخت و ، بيا وروسته زما پلار او د خالد پلار سره په شراکت کار پيل کړ د هغه په ضريعه باندي د خالد دوي اقتصاد هم بنه سو او د بل چا د محتاجي څخه خلاص سول د خپل کور څښتنان سول.

اوس به نو اصلي کيسي ته راسم، کله چي حسن اصلي کيسه شروع کول نو د شعبي دروازه ټک ټک سول، قومندان امير په غوسه وويل رايه سوک يي؟

دروازه خلاصه سول يو عسکر په پتنوس کي بيسکوت او چاي راوړ ويل دادي امير صاحب.

قومندان امير مننه وکړل سگريټ يې په ميز باندي مړ کړ يو بيسکوت يې د حسن مخي ته کيښود او بل يې ځانته کيښود بيبي حسن ته په نيم کښو سترگو وکتل ته ولي چوپ سوي ادامه ورکړه.

حسن هم خپله کيسه بيرته شروع کړل.

يوه ورځ خالد ډير ټينگار وکړي چي ددوي کور کي زه د ميلمه په توگه ورسم ما نه غوښتل چي ورسم خو خالد ډير ټينگار کاوه او غوښتل يې چي ورسم.

نو ماهم په دي سبب ومنل چي خالد خفه نشي او و مي ومنل چي سمه ده درځم خو ډير وخت نه تيروم ځکه چي پلار مي مابنام وختي کور ته راځي او بيا راته غوسه کيږي د شپي لخوا اجازه نلرم چي د کوره ووځم.

ويل سمه ده .

زه هم لارم او کور ته روان شوم په لاره کي مي د يو دوکان څخه څه سودا هم وکړل ځکه چي زما خور هيلي به هره ورځ راڅخه يوڅه غوښتل نو ما هم ځان نه سپموي.

کور ته راغلم هيلي بڼه د چرگ شوروا پخه کړي وه بوي يې سيده زما سږمي ته راغلي او بايد ووايم چي هيلي خور مي داسي شوروا پخول چي هر څومره به سوک مور واي او اشته يې نه درلودلای خو بيابه يې هم د هيلي د لاس شوروا خوړل ، زمور کورني ډيره نيکمرغه وه دهيلي په لاس کي دپخلي کولو يو جادو و.

زه هم ورغلم ، هيله په آشپزخانه كې بوخته وه او د ديك بخار سر خلاص كړ
شوروا يې په وچه ډوډي باندي چپه كړل ويل حسنه راغلي؟

ما په شوخ انداز ورته وويل نه اوس هم په لاره كې يم.

دواړو وخنډل ويل زما سودا دي راوري ده كنه؟

ومي ويل نه هغه خو مي هيره كړل او اوس خو ما بنام كيدونكي دي بيا نسيم ورپسي
تللي.

په گيله منده لهجه يې وويل حسنه مه مي زوروه هله ژر يې راکه ، ما چي يو لاس
شاته نيولي و ، نو مي همدومره ټوكي مناسبې وبللي او د شاله طرف نه مي د هيلي
د سودا كڅوړه وركړه، هيلي وويل هممم پوهيدم چي راوري مننه كوم وروره.
هممم سمه ده اوس نو دا ادبيات كور كې راته مه كاروه.

راغلم د خپل پلار كوتي ته ، مور مي لمونځ كاوه او پلار مي هم په تلاوت بوخت
و، كله چي يې زه وليدم ويل زويه تا د مازيگر لمونځ كړي دي؟

زه غلي وم.

بیرته بی خپل تلاوت پیل کړ زه هم په شرمیدلي حالت کي له کوتي ووتم بیرته د هيلي خواته لارم هغي پتنوس را اخیستي و او د آشپزخانه په خوله کي سره مخ سو ما ویل هيلي دا وخت نو اوس د پوډي دي اوس خو لا مازیگر دي دا نو څوک خوري؟

هيلي وویل ، دا مي د مور لپاره تیار کړي ده ځکه هغه تر نن مایینین پوري ناروغه وه غرمه بي هم څه نه وو خوړلي نو اوس مي ورته شوروا چمتو کړي ده.

ما د هو په دود سر بنکته پورته کړي ومي ویل، هيلي زه نن ماښام د خالد دوي کور کي میلمه يم نو تاسي بیا پوډي و خوري زما انتظار مه کوئ.

هغه خو سمه ده مگر تا بابا ته ویلي دي کنه؟

نه هغه ته خو مي ندي ویلي مگر ته هم مه ورته وایه ځکه چي زه ماښام بیرته ژر راځم .

وگوره که چيري ته ماته درواغ وایي نو زه دي بابا ته حال وایم.

نه داسي خبره نده زه به ولي تاته درواغ وایمه ها؟

سمه ده ورسه خو بیا ژر راسه ځکه چي بابا بیا خفه کیري .

سمه ده ته خو داسي خبري کوي لکه ته له ما څخه مشره يي خوري.

زه هم په هماغه مازديگر باندي له کوره ووتم د خالد نمبر ته مي زنگ ووهه هغه ويل چي اوس نه کيږي ځکه کور کي يي نور ميلمانه دي نو د ماښام تر لمانځه وروسته بيا ورتللي سم.

ماهم د يو بل ملگري سره چي احمد نوميري وخت تير کړي او تر ماښامه پوري په تمعه سوم هغه ملگري مي د ماښام لمونځ ته لاري او زه د خالد دوي د کور په لوري لارم د خالد دوي کور زمور له کوره څخه ډير ليري نه و فقط څو کوڅي اوسرکونه مو ترمنځ وه پلي لارم يو انرژي مي هم د ځان لپاره واخيستل.

په لاره کي مي بيا ورته زنگ ووهه خو موبایل يي غلي و، په لږ وخت کي د خالد د کور مخي ته راغلم نه پوهيدم چي اوس څه وکم نو مي دروازه په دی فکر ټک ټک کړه چي خالد به زما څخه مخکي کور ته راغلي وي.

دروازه خلاصه سوه خو د خالد پلار نورالدين کاکا و ، ويل حسنه زويه څه کوي دا وخت ، انشاءالله چي خيرت به وي؟

ما ويل ، هو کاکا هغه خالد پسي راغلي وم هغه کور کي دي؟

نه زويه هغه اوس دلته نسته ځکه ما په سودا پسي ليرلي دي ويل يي چي ژر راځي خو نه پوهيرم چي ولي يي دومره ځنډ وکړی؟

ومي ويل ، خير زه به بيا وروسته راسم اوس به لار سم.

ته صبر زويه زه وهغه دوکاندار ته زنگ ووهم هغه زما ملگري دي هغه به يي حال راکري د خالد موبایل خو بند دي.

سمه ده کاکا جانه.

نورالدين لاري او خپل موبایل باندی يي په کور کي د دوکاندار سره خبري کري وي او بيرته راغلي ويل زويه ته کوتي ته راسه خالد په لاره کي دي ما ورسره خبري وکري هغه وخت په دوکان کي و ، ژر راځي او هغه دا هم راته وويل چي ته زموږ ميلمه يي نو راځه دننه راسه تر هغه وخت پوري چي خالد راځي زه به درسره په کوته کي کښينم.

ما هم څه ونه ويل او کور ته دننه سوم ددوي کور له ختو جوړ او ساده کور و زموږ تر کور بهتر نه و.

کوتي ته يي بوتلم هلته په کور بچه باندي کښيناستم نورالدين کاکا ويل زويه زه ځم چي درته چاي راوړم.

ما ويل کاکا جانه تکليف نه درکوم يواځي دلته د خالد انتظار کوم هغه به راسي.

نه زويه هيڅ تكليف ندي اوس به يي راوړم .

نورالدين لاري او زه په خونه كې يواځي پاتي سوم ، لږ وخت وروسته د قدمونو غږ سو ، نورالدين بېرته راغلي او شني چاي يي راوړ، زما هم چاي ډيري خوښي وي نو د چاي د راوړولو سره سم مي ورڅخه يو گيلاس نورالدين او يو گيلاس ځانته ډك كړ، ماچي اوس خبري ته خوله جوړول نورالدين ته زنگ راغلي نو مي خوله بېرته ونيول، هغه موبایل ته جواب ورکړ د سلام کولو وروسته يي وويل څه شوي دي؟

څه شيبه د مقابل طرف خبرو ته غوږ و بيايي وويل سمه ده زه همدا اوس درځم او تر ماخستن پوري دا مسله حل كوم ، دخداي په امان.

تليفون يي قطع كړي ويل حسنه زويه ماته يو كار پيښ سو نو ځكه اوس زه بايد لار سم خالد هم په لاره كې دي اوس به راسي.

ما ويل كاكه جانه خيرت خو دي څه وسوه؟

ويل هو زويه هيڅ نه ، بس يوڅه پيسي مي په يو چا پسي باندي دي نو اوس ورځم او ورڅخه اخلم يي.

ما هم څه ونه ويل نورالدين خپل ډك گيلاس چاي پرېښودي او لاري دكور څخه ووتی د موټر سايكل غږ يي هم ورك سو.

ما هم خپل او هم هغه دوهم ډک گيلاس چاي وڅښي په خپل تليفون باندي مي گيم کاوه او دخالد په انتظار وم.

يو ځلي بيا کوتي ته نږدې د يو چا د قدمونو ږغ سو ما گيم تم کړي او د دروازي په لوري متوجي سوم، خالد و ، د ستري مسي وروسته مي وويل ياره موبایل دي ولي بند کړي دي؟

هغه ويل چارج يي خلاص کړي دي اوس به لار سم او چارج به يي کړم ، ددي خبرو په کولو سره ولاړ سو او د خپلي کوتي په لوري لاري، څه شيبه بيا زه يوازي وم خو خالد راغلي مگر له ليري څخه ډير نا ارام معلوميدی په کوم مخ چي تللي و بيرته په هغه مخ نه و راغلي.

نو ما پوښتنه وکړه، خالده څه کيسه ده مخ دی ولي داسي پنچر نيولي دي؟

ويل يي نه وروره خيرت دي هيڅ کيسه نده!

ما ويل خامخا به راته وايي زه پوهيرم چي يوڅه سوي دي؟

خالد وويل ، حسنه ياره خور مي بيخي ډيره زياته ناروغه ده او پلار مي هم نسته نه پوهيرم څه وکم؟

ما ورته وویل، دا نو اوس د اندیښنې خبره ده ته په ما باندي باور نلري چي ندي راته ویل؟

هله نو ورسه ورته ووايه چي کار سم کړي روغتون ته به يي زه بوخم او د پلار موټر به راولم.

خالد ویل نه ياره تاته تکلیف نه درکومه.

په غوسه مي وویل ورسه هله نو وخت مه ضایع کوه زه خم او موټر راولم.

خالد نور هیڅ ونه ویل ما خپل پک گیلان چاي پریښودي او د خپل کور په لوري راغلم، دروازه هیلې راته خلاصه کړل په تنظیه لهجه يي وویل ولي هلته يي ډوډي درنکړل چي داسي ژر راغلي؟

هغي ته مي په غوسه وکتل خو دا دخبرو وخت نه و ورته ومي ویل بابا وینس دي؟

ویل هو وینس دي مگر څه سوي دي ولي داسي تلواري يي؟

ومي ویل هیڅ نه بس د خالد خور شبانه ناروغه ده هغه باید روغتون ته یوسم او ته ورسه د بابا څخه دموتیر کیلي راته راوړه چي ولاړ سم.

هيله ډيره نرم زري انجلی وه ويل اهاا زما خورکي شبانه ناروغه ده او زه خبر
نلرم په بيړه ورغلل او د موټر کيلي يي راوړل کله چي مي موټر چالان کړ بابا له
کوټي راپسي ووتي ويل صبر وکه،

زه هم ودرېدم ويل حسنه زويه نورالدين خبر دي چي لور يي ناروغه ده؟

ما ويل نه هغه بنار ته تللي دي او موبایل يي هم بند دي.

بابا مي لږ شيبه فکر وکړئ بيایي وويل، زويه ورسه خو بيا حال راکه او هوگوره
دا پيسي درسره واخله اړتيا به مو پيداشي په جيب يي لاس ننباسي او يوڅو زرگونه
يي هم راکړل ما هم ورڅخه مننه وکړل او په بيړه راغلم د خالد دوي کور ته.

هرنگ مي د کور مخي ته ووايه خالد له کوره را ووتي ويل ياره دشباني حالت ډير
خراب دي يواځي يي نسيم راوړي، مور مي هم مرسته نسي راسره کولاي ځکه
هغه سپين سري ده، ما ويل نو څنگه وکم؟

ويل راسه ته يي راسره تر موټر پوري راوړه.

زه هم ورکبته سوم کور ته دننه ورغلم دخالدمور يي سرته ناسته وه ژړل يي ويل
زويه زه هم درسره ځم ما ويل مورې راځي تاسي هم هله نو ،

شبانه چي په توس کي وه له درده يي اه او اه کاوه.

خالد ته مي وکتل هغه ويل ونيسه پورته کوو يي، له هغي څخه يي توس ليري کړي د هغي سپين مخ بنکاره سو چي غتي غتي خري سترگي يي له اوبنکو ډکي وي د راسته طرف د پښتې لاندي يي لاس نيولي و او ډيره په تکليف وه ما او خالد له پښو او لاسونو ونيول تر موټر پوري مو يوږه دخالدمور هم راسره وه تر روغتون پوري ډيره لاره وه ځکه روغتون په کلي کي هيڅ نه و.

نو مي په موټر پسي پښه ووهل په يو سل شل کي روان و او په څو دقيقو بنار ته راغلو هغه عالي درجه روغتون ته مو راوستل تذکره راوړل سوه او ناروغ يي يوږو مور هم ورته په انتظار کي پاتي سو، خالد او د هغه مور ته مي د زړه ډاډ ورکاوه ويل مي هيڅ نه کيري صبر وکړي اوس خو روغتون ته راغلو.

موبايل مي وشړنکيد د موبايل سکرين ته مي وکتل هيله وه ځواب مي ورکړ هغي ويل چي بابا وايي څنگه سو روغتون ته لاراسته؟

ما ويل هو روغتون ته راغلو او هغه په عاجل واټ کي ده ډيره په تکليف وه.

هيلي وپوښتل، په شبانه باندي څه سوي وه؟

ومي ويل ولا نه پوهيرم خو د راسته پښتې لاندي يي درد محسوس کوي فکر کوم چي په معده به يي درد و!!

هغي وخنډل ويل بي سواده هلکه معده راسته طرف ته نه وي چپه طرف ته وي.

ومي ويل بس نو اوس دی خپل ځان راته مه ثابتوه زه پوهيرم چي ته تعليم يافته يي خو اوس دا راته ووايه چي ولي يي هلته لاس نيولي وو؟

هغی وويل زه خو دومره نه پوهيرم خو زما په آند افنډکس به وي ځکه افنډکس داسي ناروغي ده چي ډير زيات درد پکي محسوس کيږي.

ما چي افنډکس نه پيژندي نو مي وپوښتل افنډکس بيا څه دي؟

ويل چي ته د ټول مکتب استادانو پو نکړي نو زه به تا څنگه پو کړم؟

په غوسه مي وويل سمه ده موبایل دي بند که.

تر نيم ساعت پوري انتظار و اخير ډاکټره راغلل ويل د انديښني خبره نده ناروغه مو افنډکس وه که چيري مو تر څو ساعتو پوري نه وه راوستلي نو کيداي سوه چي دا کولمه هلته چاودلي واي او دناروغ ژوند له گواښ سره مخ کيدي خو د خدای شکر دي چي تاسي په وخت راغلي او ناروغ وژغورل سو.

دلته نو د هيلي د درس په ارزښت پو سوم رښتيا هم څنگه چي هغي ويلي وه شبانه افنډکس وه او ډاکټري هم تاييد کړه.

د خالد مور په ژرغوني اواز وويل حسنه زويه خدای دي تاته لوي عمر درکړي.

ما ويل مورې کومه خبره نده ما څه ندي کړي خداي ستاسي لور وژ غورل.

خالد چي هرڅه خپل پلار نورالدين ته زنگ واهه مگر د هغه موبایل غلي و او هيڅ يي زنگ نه تیراوه.

ډاکټري ويلي وه چي ناروغ بايد تر سهاره پوري همدلته وي ځکه چي عمليات کړي موده نو ژر اجازه نه ورکوو چي تاسي يي کور ته يوسي.

خالد او مور يي د شبانه د ليدو لپاره دننه ورغلل خو زه دباندې پاتي سوم، څه شيبه ولاړ وم د ځان سره مي فکر وکړي چي ما ددوي سره دومره بڼه وکړل خو دوي وگوره زه يي دلته يواځي پريښودم زه يي هم بايد هلته ور بللي وم.

اصلا زما دا گيله په دي سبب نه وه چي زه يي ولي يواځي پريښودم بلکي په دي سبب وه چي ما بايد شبانه ليدلي واي ځکه د هغي ليدو ته مي يو ډول تلوسه پيدا سوه د هغي هغه د نارامي څهره مي په ذهن کي ثبت وه هر طرف ته به مي چي کتل نو د شبانه هغه بنايسته او د گلاب په څير مخ به مي په هغه عذاب کي لیده.

د هغي دسترگو اړول او را اړول ، بس څه ووايم خو د هغي تصوير مي په حافظه کي ثبت سو نو له ډيري غوسي څخه د روغتون څخه ووتم او لارم موټر کي کښيناستم فکر مي وکړي چي څنگه يي بايد ووينم خو هيڅ مي ذهن ته نه راغلل په دي وخت کي خالد راته زنگ ووهه، په غوسه مي وويل ، څه دي؟

ويل وروره خيرت خو دي ولي دومره غوسه يي؟

ما ويل اوس دا خبره ايله كوه خور دي څنگه ده؟

شكر دي هغه بيخي بنه ده اوس نشو كولاي چي لار سو سهار يي بيا كور ته وړو.

ومي ويل سمه ده زه اوس په موټر كي يمه او خپل كور ته ځم تاسي بيا كه هرڅه غوښتل راته يي ووايه.

موبایل مي بندكړ او هغه پيښي چي مي پلار ددوي لپاره راكړي وي هغه مي هم هيري سوي او كورته راغلم.

هيله تر اوسه پوري راته ويينه ناسته وه ويل وروره شبانه څنگه سوه؟

ومي ويل هغه اوس بنه ده عمليات يي ورته وكړي او سبا سهار يي بيرته كور ته ليري.

هيلي وويل تابه پوډي هم نه وي خوړلي نو زه به درته پوډي راوړم؟

ومي ويل ، نه زه بيخي مور يم او هيڅ اشتها نلرم ددي خبري په ويلو سره لارم او خپل بستر كي وغځيدم مگر خوب قسم كړي و ، بس پروت يم او پروت يم سترگو ته مي د شباني هغه رنځوره څهره مخته مخته كيدل كوښښ مي وكړي چي خپل فكر كابو كرم او ځان باندي كنټرول راوالم مگر دا كله امکان درلوده.

نه پوهيدم چي څومره وخت به وتلي و ساعت ته مي نه و کتلي بس انتظار مي له
توان څخه ووتي او موبایل باندې مي خالد ته زنگ ووهه، هغه هيڅ جواب نه راکړي
بيا ځلي مي زنگ ووهه تر دوه دري ډينگ ډينگ وروسته يي په په ورو رغ وويل
بلی!!

ما ويل خالده ياره موبایل ولي نه پورته کوي هااا؟

خالد وويل وروره د شپي دري بجي دي ، ويده وم خو دا راته ووايه چي ولي دي
په دي وخت کي زنگ وهلي دي دلته ټول ويده دي خبري هم درسره ډيري نسـم
کولای؟

ما موبایل له غور څخه ليري کړ د موبایل سکرين روښان سو ساعت ته مي وکتل
ريښتيا هم د شپي دري بجي وي په شل بالا ، موبایل مي بيرته غور ته ونيوی ما
ويل وروره ريښتيا ساعت ته مي فکر نه وه وبخښه ، خو هغه پيسي چي مي پلار
ستاسي لپاره راکړي وي هغه مي هيري سوي دي ما ويل چي ستاسي به ورته اړتيا
پيداشي ايا اوس يي درورم؟

خالد وويل ياره ته ليوني شوي يي ، که تاته خوب نه درځي مور خو خوب ته پريږده
دا وخت نو اوس د پيسو ورکولو دي؟

په تنظيه لهجه مي وويل سمه ده لوده خو سهار وختي راځم او هغه پيسي درکوم.

موبایل مي قطع کړي او خپل ځان ته مي غوسه راغلل ، ځکه چې دا وخت ريښتيا هم د زنگ وهلو نه و خو زما سره د شباني انديښنه وه نو ځکه مي د پيسو ورکولو پلمه وکړل .

دا شپه هم تيره سوه !

سهار اوه بجي د ځاي څخه پورته سوم ويښتان مي برمنځ کړل هغه نوي عطر چې مي ماما راته له عمرې څخه راوړي و هغه مي ووهل او خالد ته مي زنگ وکړي.

ويل هلو !

تر روغ بر وروسته مي وويل هلکه له روغتون څخه رخصت شوی کنه؟

ويل نه ولا تر اوسه پوري خو روغتون کي يو او د ډاکټر مشورې ته منتظر يو.

ما ويل زه هم راحم کوم څه خو به نه غواړي چې درته رايي وړم؟

ويل نه مننه کوم .

موبایل مي قطع کړي له کوتي څخه ووتم پلار مي د کور په برنده کي ولاړ و او د لمر د تودوخي څخه يي خوند اخيسته ، موټر ته دختلو په وخت يي وويل زويه ته د شپي راغلي يي؟

هو بابا د شپي ناوخته راغلم ځکه نور زما ضرورت نه و هلته .

دروازه يي په ځان پسي ووهل موټر يي چالان کړ ويل راءه چي يوځاي روغتون ته لاړ سو يو خو به مو د مسلماني حق ادا کړي وي او بل به مو ريښتيني ملگرتيا تر سره کړي وي.

ما هم يواځي پلمه غوښتل چي هلته لاړ سم نو مي ورغبرگه کړل ، سمه ده بابا جانه مگر کاش چي زه يواځي تللي وم په دې سبب چي نورالدين کاکا هلته نسته او پخپل لور هم ندي خبر چي څه ورته پيښ سوي دي ؟
نو زما فکر دادي چي ته د نورالدين په لټون پسي لاړ سي او ما د روغتون مخي ته يوسي.

پلار مي وويل ولي نورالدين ته څه پيښه ده؟

ولا نه پوهيرم بابا خو د پرون څخه يي موبایل هم غلي دي او کور ته هم ندي راغلي نه پوهيرم چي په کومه بلا اوښتي دي.

پلار مي څه شيبه په فکر کي سو بيایي وويل ، حسنه زويه ددی سړي يعني نورالدين ورکيدل بيله کومي پيښي ندي .

خير خداي دي مور او دوي ته خير پيښ کړي زه يي مخاطب کړم ويل ، د کور دروازه خلاصه که چي موټر دباندی وباسم.

زه هم ورغلم دروازه مي خلاصه کړل د موټر د وتلو وروسته زه هم د بابا موټر ته پورته سوم د روغتون په لوري لاړيو ، څنگه چې ما ويل زه يي د روغتون مخي ته بنسکته کړم او پلار مي د نورالدين په لټون بنار ته لاري د لاري او کرايي پيسي يي هم راکړي .

زه په بیره د روغتون لوي سالون چي اوس هم پکي څراغونه روښانه وه او يو ډول د ډيټول بوي و ، ورغلم د خالد دوي په کوتي پسي گرځيدم بلاخره مي پيدا کړه نو مي دروازه ټک ټک کړه زړه مي درزیده نه پوهيدم چي څنگه د شباني سره وگورم ځکه يواځي د هغی د حال پوښتل راته بس نه وه او نه يي زما زړه ته تصلي راکولاي شواي نو ځکه غوښتل مي چي پخپلو سترگو يي د سپين مخ ديدار وکړم.

دروازه خلاصه سوه ، خالد و ، تر ستري مسي وروسته يي وويل رآه چي په باغچه کي کښينو ، دا يو شخصي روغتون و چي دري پوره او وداني يي درلودي د روغتون په منځ کي يوه وړوکي باغچه وه چي خلگو به د هغي څخه د انتظارگاه کار اخيستي او هم يي د هوا په صفايي کي رول لوباوه ، ما هم څه ونه ويل او ورسره روان سوم خو د باغچي نه مخکي مي خالد د روغتون کانتين ته يوړي ځکه نه ما او نه هم خالد د سهار ناري کړي ؤ ، نو مي ځيني ډول ډول بيسکيت او انرژي واخيستل بيا لاړو او د باغچي په يوه څوکي کي کښيناستو ومي ويل ، خالده د خور حالت دي اوس څنگه دي؟

خالد د کڅوړي څخه يو بيسکيت واخيستل د هغه د خوړولو په وخت يي وويل ښه ده ته انديښنه مه کوه.

هیره دي نه وي چي زما ملگري خالد هغه د چا خبره ډیر خر طبیعتہ انسان و ځینی وخت به یی خپل کنترول بیخي د لاسه ورکړي یو رواني او نه راگر ځیدونکي سړي و، په دی وخت کي زه د خالد په حالت پو سوم که چیري مي د شباني په اړه نوري پوښتني کړي واي نو خالد کيداي سوه چي خپل کنترول له لاسه ورکړي واي نو ځکه مي په همدې یوې پوښتني کفایت وکړي او نور څه می ونه ویل ، څه شیبه غلي دواړه ناست و یواځي مو د مرغانو اوازنو ته غور نیولي و مگر زما کله بي له پوښتنو طاقت کيدي بیا می وویل ، خالده پلار دی ولي نسته هغه چیري دي ایا تاسي ته یی دتللو نه مخکي کوم څه ونه ویل؟

خالد سترگي لاندي په ځمکه گنډلي وي بيایي یی په غوسه وویل ، دا پوښتنه خو باید زه وکرم ځکه چي له پلار سره مي ته وي او کله چي زه کور ته راغلم تاویل چي بابا لاري او زنگ ور ته راغلي ؟

یوځلي بیا په دواړو باندي چوپتیا غالبه سوه .

نه پوهیدم چي د خالد ددې خبري ځواب څنگه ورکرم که ریښتیا ووايم نو د خالد په دی خبره باندي لږ څه غوسه هم راغلل او بل دا چي مامي شبانه هم نسوه لیدلي ، نو مي وویل خالده راځه چي ستا مور دوي ته هم د سهار ناري لپاره کوم څه واخلو هغوي به هم څه نه وي خوړلي ، خالد هم څه ونه ویل یواځي یی د هو سر وښوراوه .

د کانتین څخه مي ځینی نور شیان واخیستل او د روغتون د وداني په لوري روان سو کله چي هلته ور سیدو قریبه وه چي کوتي ته ننوځو په دي وخت کي د خالد څخه هغه کڅوره ولویده کومه کي چي بیسکیت انرژياني او نور خوراکی توکي وه .

ورته ومي ڪٽل خالد د يو درب سره په ڪمڪه ولويدي ور منڊه مي ڪره د هغه سترگي لوري ختلي وي د لاسونو گوتي يي پيچلي وي تر خولي يي ڪگونه راغلل او يو ڊول خرڙهاري يي په ڪيگر کي کاوه، په بيړه مي نرسانو ته غږ وکړي هغوي راغلل پورته يي کړي ټولو خلکو په حيرت ور ته ڪٽل، نه پوهيدم چي څه وکړم ايا د خالد مور ته خبر ورکړم ڪنه؟

خو دا مي مناسبه ونه گڻل چي د خالد مور ور باندي خبره کړم ڪه هغه بنځه وه د دوو غمونو سره يي مقاومت نسو کولاي نو مي ځان عادي ونيوئ او د کوتي دروازه مي ٽڪ ٽڪ ڪره، چا خلاصه نڪرل بياځلي مي په زور سره ووهل ، وروسته له يوې شيبني دروازه خلاصه سوه د خالد مور په دروازه کي ولاړه وه په مخ يي د خوبني علامي وي ، پوسوم چي د شباني حالت تر پخوا بنه سوي دي.

د خالد مور په سواليه نظر راته وڪتل لکه کوم څه چي واي خو هيڅ يي ونه ويل او د خبري کولو نوبت يي لومړي ماته راڪړي، ما هم ورته د خوراڪي شيانو ڪڅوره ونيول زياته مي ڪره ، موري دا ځيني خوراڪي شيان دي تاسي به څه نه وي خورلي نو دا وخورى که مو بل څه ته اړتياوي هم ووايي!

هغى زما له لاس څخه ڪڅوره واخيست او وييل زويه خداي دي لوي عمر درکړي بل څه نه غواړو خو دا راته ووايه چي خالد چيري دي؟

دلته مي نو هغه خبره ياده سوه چي وايي ، درواغ ماتي پيسي دي هر وخت خپل لاس ورباندي خلاصوه، نو مي وويل ، موري هغه تللي دي چي د ډاڪٽري سره د شباني په حالت خبري وکړي او ټوله دوسيه يي پاى ته ورسوي.

مور يي هيڅ ونه ويل دروازه يي بنده كړه زه بيا يواځي پاتي سوم او شبنانه مي هم ونه لیده، د هغی د مور څخه مي هم پوښتنه نسوه كولا ي ځكه چي د شرم او خجالت احساس مي كاوه.

لارم په سالون كي پر تي څوكي څنډه كي كښيناستم د روغتون چاپيريال مي تر نظر تير اوه بيا مي په يو كس سترگي ولگيدي چي ناروغ يي په عاجل واټ كي تر عملياتو لاندي و نو دا ځوان ناست و ، سترگي يي له اوبنكو ډكي وي لاسونه يي پورته د دعا لپاره نيولي وه ، شونډان يي ژر ژر بنوريدل دلته نو پوسوم چي تر مسجدونو د روغتون ديوالونو ډيري دعاگاني اوريدلي دي ،

هر كس دلته د زړه له تله الله تعالى يادوي هغه ذات ډير نږدې ځانته احساسوي مگر دغه كس كه چيري يو گناه كوي بيا له ځان سره فكر كوي چي الله تعالى له ده څخه ډير ليري دي .

څه شيبه مي ددی كس په لمدو سترگو او درديدلی زړه كي فكر كاوه چي ناڅاپه مي مخي ته يو نرس ودريدي ، ويل ځوانه راسه ډاكټر محمود دي غواړي ،

زه هم د نرس په تعقيب تر ډاكټر پوري لارم هلته د ډاكټر مخي ته يو ميز و ځيني كاغذونه ايكسري عكسونه او ځيني نور داسي شيان وه چي تر اوسه پوري ما نه وه ليدلي ، تر سلام ويلو وروسته مي وويل ډاكټر صاحب زما سره څه كار لري؟

هغه خپلي لوي عينكو له سترگو څخه ليري كړي ويل وروره دا ستاسي ناروغ له كوم وخت څخه نشه كوي؟

ددې خبرې په اوریدو مي وخنډل ومي ويل ، ډاکټر صاحب ته غلط سوي يې يا به نرس تيروتنه کړي وي ، زمونږ ناروغ خو هيڅ نشه نه کوي او عمليات يې هم کامياب تر سه سول .

ډاکټر د سترگو تر کونجو نرس ته وکتل د ډاکټر ددې کتلو هدف دا و چې ايا ريښتيا هم مور غلط سوي يو؟

نرس را مخکې سو ويل وروره مور نه يو غلط سوي دغه ناروغ چې خالد نوميرې اوس ستاسره يوځاي د روغتون په سالون کې ، نرس چې خبره پوره کول ما وويل بنه بنه پوسوم خالد يادوي ، هو هغه زما ملگري دي او نه پوهيرم چې څه ور باندي وسول ناڅاپه بي سده سو؟

ډاکټر زه مخاطب کړم ، ستاسو په ناروغ باندي يوه دماغي حمله راغلي ده ، زمونږ تر څيرنو وروسته دا معلومه سوه ، دا کس چې خالد نوميرې نشي کوي او ډاکس رواني ناروغي لري ، داسي ناروغانو ته چې د غم يا ډيري خوشحالي په وخت کې نشه ور پيدانشي نو په دماغ يې ډير فشار راځي او بلاخره خپل واک دلاسه ورکوي ، څو کاغذونه يې راته ونيول ، ويل دغه يې معاينات دي ، بيابې په سپين کاغذ باندي په چټکي سره قلم وځغلاوه څو کرښي يې وليکلي هغه کاغذ يې هم راکړي زياته يې کړه دغه درمل به ورته رانيسي په وخت يې بايد وخورې او څومره چې کيرې بايد ناروغ ارام وکړي دهیڅ انديښني ضمینه ورته مساعده نسي.

ومي ويل خالد اوس چيرې دي؟

ډاکټر نرس مخاطب کړي ويل دا کس تر خپل ناروغ پوري ورسوه، زه هم په نرس پسي سوم يوي کوتي ته يي راوستم، هلته خالد په کت باندي پروت وه سترگي يي پټې وي ورغلم څنگ ته يي کښيناستم په ځير ځير مي ورته وکتل ځکه زه اوس د خالد په هغه راز خبر شوي وم چي دي يي ناراحته کاوه ، هغه راز نشه وه ، همدا يي لامل و چي ځيني وخت به خالد بي له کوم دليل څخه غوسه کيږي او ځيني وخت خوبه بيخي له حده زيات توپير پکي ليدل کيږي .

موبايل مي وشرنکيد ، ومي کتل پلار مي و ، د هلو په ويلو مي د پلار د غوسي غږ تر غور شو ويل اوري؟

هو اورم بابا اورم،

خو پلار مي بيا وويل زما رغ اوري کنه ؟

ما هم خپله خبره تکرار کړه ومي ويل هو اورم وايه څه وايي؟

خو اړيکه پري سوه ، د ځان سره مي وويل دا يي لاه ، شبکه هم سم کار نکوي ، په هر حال افغانستان دي نو د کوم غم لپاره به يي وژارو،

بيامي د پلار زنگ راغلي خو داخلي هم هغه تيره کيسه تکرار سوه چي زما او د پلار خبري نه وسوي،

نو خالد مي هلته پريښودي او زه د موقيعت د تغير کولو لپاره د کوتي څخه ووتم تر څو موبايل کي خبري سمې وکړم او په عيني وخت کي انديښنه هم راته پيدا سوه چي پلار به مي څه ويل ايا پير مهم کار خو يي نه وه؟

غوبنل مي چي روغتون باغچي ته لاړشم خو په لاره کي د خالد مور مخي ته راغله ويل ماته دي ولي ونه ويل؟

حُان مي ناخبره وښود ، ومي ويل څه مي بايد تاته ويلي واي؟

هغي ويل زما زوي باندي څه سوي دي او چيري دي؟

پوسوم چي کار تر کار تير سوي دي او په کيسه باندي خبره سوي ده نو مي ورغبرگه کړه ، خالد هلته دي کوته مي ورته پهنبه کړل ، هغي هم قدمونه چټک کړل او د کوټي په لوري په تلوار سره لارل دلته مي شيطان راته وويل چي هله نو شبانه يواځي په کوټه کي پاتي سوه خالد او مور يي دواړه په بله کوټه کي دي نو مي د پلار زنگ د اوس لپاره وځنډوي او د شبانه د کوټي په لوري په تيزو قدمونو باندي لارم .

په بيره باندي په کوټه ورننوتم ، سترگي مي مستقيم په شبانه ولگيدي هغه په سد راغلي او ناسته وه په يو لاس کي يي د خوړو پيال او په بل لاس کي يي کاجوغه وه زما د ليدو سره يي چيغه وکړل له لاسه يي کاجوغه په پيال کي ولويده او مخ يي د دروازي څخه بل طرف ته کړ ويل څوک يي ؟

مامی ستوني تازه کړ په ورو او خجالت اواز مي وويل ، زه حسن يم اجازه ده چي دننه درسم؟

هغي لاهم مخ بل طرف ته کړي و ، خو زما د پوښتنې په مقابل کي چوپه پاتي سوه هيڅ يي ونه ويل په يو لاس يي خپل پروني يا ټيکري په مخ باندي راکش کړ مخ يي ورباندي پټ سو .

ماڻهو واره او کوچني قدمونه د ڪوتڻي دننه واخيستل د شباني د چپ لوري ته يوه کوچني چوڪي وه په هغي باندي ڪنيناستم ، ڇو شيبه دواړه غلي و ، زره مي غوڻتل چي ورسره خبري وڪرم خو جرئت هم لکه د ڪندهار برق نه و او نه مي هم د خبرو موضوع لتول چي بايد د ڇه په اړه پوښتنه وڪرم په همدې فکر کي ومه چي يو ارام او سکون بڻبونکي رغ يي وڪر ويل خالد څنگه دي؟

شباني ته مي وکتل مخ ته يي ٽيڪري نيولي و لاندي يي سترگي اڀولي وي او هيڻ يي زما په لوري نه کتل ماهم مخ بل لور ته ڪري ددي د پوښتني په مقابل کي مي وويل ، ته خبره يي چي خالد نشه کوي؟

ددي خبري په اوريدو يي خپلي غٽي خري سترگي د حيرانتيا سره زما په سترگو کي ٻنخي ڪري ويل ته ڇه وايي خالد نشه کوي؟

ما هم يواڻي پلمه غوڻتل چي بحث اومنقشه وڪرم د خبرو کولو موضوع هم پيدا سوه نو مي وويل ، هو خالد نشه کوي او دا خبره يي آن له ما هم پٽه ساتلي وه بيامي هغه ٽوله کيسه ورته وڪرل چي اوس په ڇه حال کي دي او څنگه دي حال ته ورسيدي ؟

خو شبانه بياهم غلي ناسته وه په فکر کي وه ، ومي ويل ستا روغتيا اوس څنگه ده؟ يواڻي يي دا جمله وويل ٻنه يم.

په سالون کي د قدمونو ږغ سو زه ولاړسوم د دروازي مخي ته ورسيدم غوښتل مي چي دروازه خلاصه کړم او دباندې ووځم خو له ما څخه مخکي خالد او مور يي دروازه را پوري وهل خالد په عادي حالت کي و ، ويل وروره ته دلته يي ما چي ويل ته به کور ته تللي يي؟

ورغبرگه مي کړه نه زه همدلته يم په داسي حالت کي نو زه تاسي څنگه يواځي پريږدم؟

خالد وويل ، گوره مورمي ماته ناحقه په غوسه ده ته ووايه زما فشار کښته سوي و کڼه؟

خالد په سترگو کي يوه اشاره وکړه چي زه هم دده په ځاي درواغ ووايم ، ماهم وويل هو موري د خالد فشار تپت سو نو ځکه بي هوښه سو .

په هر حال سر مو نه په درد کوم له روغتون څخه ووتو او په رکشه کي شپانه خالد او مور يي خپل کور ته لاړل زه هم تر خپل کور پوري ورسره ملگري وم .

په بل سهار دکور دروازه ټک ټک سوه مور مي راغله د خوب څخه يي پاڅولم ويل لاړشه وگوره څوک راغلي دي؟

زه هم په بېر سر تر دروازي لاړم سترگي مي د لمر رڼا وتخنولي دروازه مي خلاصه کړه په نيم کښه سترگو مي وکتل خالد ولاړ و ويل او هووو د خان صاحب زويه ته تراوسه پوري ويده يي؟

له کور ور ووتم پښی می په خاورو سپیری سوی حُکه په تلوار کی می خپلی هم نه وی اخیستی ومی خندل ولا نن تر ډیره پوری ویده وم ، خیرت دی چی راغلی یی؟

ویل هو همداسی راغلی یم راحه دواړه د احمد دوکانته لار سو او هلته به خبری وکړو.

ما چی هیخ کار نه درلودی نو می ورغبرگه کړه سمه ده صبر وکه چی مخ پریمنم خالد هم په تمه پاتی سو ترڅو چی ما خپل کارونه کورکی خلاص کړل د وتلو په مهال می مور ته وویل موری شبانه چیری ده؟

مور می د گیلسونو په وینځلو بوخته وه لاسونه یی د اوبو او صابون په حُگ وه ویل هغه خو پوهنتون ته تللی ده غرمه راحی ،

نورڅه می ونه ویل پلار می هم کور کی نه و حُکه خپل تجارت خونی ته تللی و ، د خالد سره یوځای د احمد دوکان ته راغلم ، احمد هم زمور تود هرکلی وکړی که ووايم چی احمد می تر ټولو خلکو او ملگرو راته تیر او گران و نو به می هیخ مبالغه نه وی کړی حُکه احمد ډیر نرم مزاجه با ادبه او زیارکښ انسان و هغه صفتونه یی لرل چی ډیرو خلکو به ورسره مهپه همدی حسد کاوه یو ډول کشیش او جذبه یی لرل چی خلگ به یی ځان ته جلبول خبری یی خوری وی هر وخت به یی خوله له خندا څخه نه راټولیده ،

ومی ویل احمده کارونه مو څنگه دی ؟

غټ استولي يي وکړي ويل وروره څه ووايم هغسي پخواني خوند يي نسته خو بياهم
شکر خپل نصيب رسيري ،

احمد يو د قرطاسي دوکان درلود چې هر ډول کتابونه قلمونه او نور د اړتيا وړ
توکي يي پلورل ټوله ورځ چې به مور توکي تکالي او په نورو عبثو کارونو مشغول
و خو احمد به د کتابونو په لوستلو او په نړي باندي د ځان خبرولو په کوبښن و
هدا يي لامل و چې احمد په ټول کلي کي د يو تکړه باادبه او عزتمن شخص
لقب خپل کړي و .

مگر خالد او احمد چندان د يو بل سره اړيکي نه لرلي خالد خو بس زما په شناخت
ورسره ملگرتيا مخي ته وړل ،

ومي ويل احمده درسونه دي څنگه دي نن ولي پوهنتون ته نه يي تللي؟

ويل يي نن مي پلار لږ څه ناروغ و نو زه د هغه په ځاي راغلم،

بيا نو د خبرو موضوعي مختلفي سوي په هرڅه وږغيدو ، غرمه سوه خو زموږ
خبري لاهم پای ته نه وي رسيدلي ، خالد وويل زه نور ځم په کور کي مي پلار هم
نسته .

ومي پوښتل ، اووهو ! خالده ياره هغه ستا پلار څنگه سو يو خبر مو ترلاسه
نکړي؟

په مايوسي يي وکتل بيابي وويل نه ولا هيڅ خبر يي نسته مور ټول يي ډير پريشانه
کړي يو نه پوهيرو چې چيري ورپسي لارسو،

احمد وويل انديينه مه كوي څه كوچني خو ندي كوم كار به لري او بيرته به راسي ، بلاخره خالد لاري ، زه او احمد يواځي سو ، په تمسخر مي وويل ، نه پوهيرم چي ټوله كورني يي ليوني ده خو دا يو كس څنگه پكي سم دي؟

احمد هم زما خندا بدرگه كړه ويل خالد نو بيا چا پرسد كړي تر ټولو لوي ليوني خو همدا دي.

ما وويل ، خالد نه يادوم ،

احمد ، نو بيا څوك يادوي ؟

ومي ويل د خالد خور شبانه يادوم، ورپسي زياته مي كړه، هغي مي پرون وليدل يو جلا مخلوق و تابه ويل چي دا هيڅ ددوي د كورني نده.

احمد هيڅ ونه ويل فقط د همم په كولو سره يي زما خبره تاييد كړه.

كه كتل مي هيله چي تور حجاب يي او ماسك يي اچولي و د كتابونو بسته يي په څنگ كي وه دوكان ته راغلل،

خو زما په ليدو يي پښه ونيول غوښتل يي چي بيرته شاته وگرځي، ور ږغ مي كړه رايه رايه،

هغه هم راغلل ماته د سلام ويلو وروسته مي ور څخه وپوښتل، څه كار لري؟

په ورو ږغ يي وويل ، ځيني شيان مي په كار وه دلته يي رانيسم،

احمد ته مي وكتل هغه په ځينو كتابونو كي ځان بوخت وښود.

ومي ويل ، ماته به دي ويلي وه مابه درته راوري وه ، هيلي هيڅ ونه ويل زما د نورو خبرو په تمه وه،

ماهم زياته كړه ، اوس چي راغلي يي نو سودا دی واخله او ژر كور ته لاړه سه زه هم رآم ، يواځي يي سر وبنوراوه د شرم څخه يي سترگي په ځمكي اچولي وي د احمد لور ته ورغلل ويل، دوه د پښتو ژبي كتابچي يو شين او بل سور قلم راکه، احمد هم د غوښتنې سره سم ټوله سودا ورکړل خو كله چي هيلي پيسي ورکولي نو احمد د پيسو اخيستلو څخه انكار وکړ ويل زه ستاسي څخه پيسي نسو اخيستي هيلي ډير ټينگار وکړ خو احمد ونه منل ،

هيلي بياهم وويل واخله زه هيڅ مفت شي نه غواړم خو احمد ويل مور لکه د يوې کورني خلک زه پيسي نه اخلم ، زه ورته گورم او ددوي سره چني دي يو وايي چي پيسي واخله بل يي رد کړي ، څه شيبه لا ناست وم اخير مي حوصله پای ته ورسېده هيلي ته مي وويل ، ورسه ته لاړه سه زه يي پيسي ورکوم .

هيلي هم کوم څه ونه ويل زما خبره يي ومنل او لاړل ، احمد ته مي وويل ياره که چيري ته داسي چلند وکړي نو زموږ راتگ دلته کميري او بيا نه راځو!!

احمد په توند نظر راته وکتل ويل ولي څه مي وکړل ؟

ما ويل بايد پيسي دي واخلي ځکه مور ته ځان کم معلوميري.

احمد سور اسويلي وکړي ويل سمه ده چي ته داسي وايي نو پيسي راکه .

ماهم پيسي ورکري او له دوکان څخه د کور په لور راغلم ، هيله له ما څخه مخکي رسيدلي وه د ډوډي په چمتو کولو کي يي له مور سره مرسته کول پخلنځي ته ورغلم دواړو يو د بل سره خندل ،
ومي ويل بابا کور کي نسته؟

هيلې وويل نسته هغه ندي راغلي، بيبي خواره په دسترخوان کينودل ټولو په ماره نس ډوډي وخورل .

چي کيسه اوږده نسي نو لنډ وايم څو وخت همداسي په عادي ډول ژوند تيريدی خو د خالد پلار لاهم ورک و حتا يوه مياشت ووته پوليسو ته يي هم خبر ورکري و خو پلټني يي ناکامه سوي وي ،

بل خوا زما مينه د شبانه په وړاندي تر پخوا زياته سوه ځيني وخت به مي په يوې او بلي پلمي سره د خالد دوي کور کي ځان په زور سره ميلمه کاوه ترڅو شبانه ووينم مگر زما هلي ځلي بي ځايه وي او هيڅ مي هم لاسته نه راوړل، ما غوښتل چي شبانه ته په غيري مستقيم ډول ځان ورسوم مگر دا کار داسي نه کيده.

څو ځلي مي فکر وکړي چي د خالد د مجبوريت څخه گټه واخلم ځکه چي دخالد يو لوي راز له ماسره و نو مي يوه ورځ و غوښتل چي خالد ورباندي وگوانم او ورته ووايم چي د شبانې سره مي يوه ليدنه وکړي .

زنګ مي ورته ووهه ، ويل ها اورم!

ما ويل زه پوهيرم چي اوري کون نه يي.

ويي خندل ويل د هدف خبره دي کوه.

ومي ويل د کور مخي ته مو يم دروازه خلاصه که.

تلفوني خبري بي پري ڪري ڇه شيبه وروسته د دروازي دستڪي درب وڪر دروازه
خلاصه سول په خندانه مخ بي وويل ڇه دي حسنه زويه نن سبا زموږ ڪور ته ڏير
راځي؟

بيايي ڪور ته د ننوتلو بلنه راڪړل،

زه هم ور مخڪي سوم ومي ويل ولا نه پوهيرم چي څنگه درته ووايم چي ولي دلته
راځم؟

خالد شڪ واخيست او جدي سو ويل ريڻتيا ولي راځي؟

موضوع مي توکو ته وارول ، ڇڪه پوهيدم چي خالد اوس بيا له گيره وڃي او سر
اخلي بيايي په چا را ڳرځوي، نو مي وويل ، ليونيه هغه به څوڪ وي چي ميلمه له
ڪور څخه شري ، په خدا مي وويل چي خالد پو نسي ، فڪر ڪوم چي ڪوڊي او
تعويذونه مو راڪري دي لکه پيشو چي بریتونه بي هر ڇاي کي قيچي سي نو بيا
هله خامخا ځان رسوي ماته هم همداسي حالت پيښ دي.

ددي خبرو په اوريدو سره خالد هم وځندل.

ڏيري خبري مو وڪري خو ددي خبري جرئت مي ونشو ڪولاي چي ووايم د شباني
سره مي ليدنه وڪره.

خپل ڪور ته بيرته راغلم په فڪرونو مي بيخي د سر پوست درد ڪاوه ورځ تر بلي
مي انديښني زياتيدي رنگ مي تڪ ڙير اوبنتي و ٽولو خلکو به ويل چي هلکه په
تا ڇه سوي دي چي ورځ تربلي دي وينه له مخي څخه ڇي؟

خو خلک زما له حالتنه نه وه خبر چي زما په زره کي يو لوي داسي عذاب دي چي
چاته بي ويلي هم نسَم ، د ځان سره مي به مي وويل :

هغه!

بنڪلا ولتوه،

چي هينداره يي نه بنائي!

چي دا بنڪلا يواڻي شبانه وه د هغي حياناڪ چلند د هغي ورو ورو خبري د هغي معصوم رنگ اففف ڇه به ووايم د زره له درده به مي دا تپه وڪرل:

په تا چي ڇوڪ نه مينڀري

يا به واره وي يا به سترگي نه لرينه

د ڇه وخت په تيريدو سره مي په فڪر کي خپله خور هيله ولتول او دا فڪر مي وڪري چي بايد هرڇه هيلي ته ووايم کيدي سي چي هيله يوه د حل لاره راته وبنائي او ددي بيلتون او د جدائي له درده خلاص سم بايد شبانه ووينم که ڇه هم د يوي لحظي لپاره وي.

د هيلي ڪوتي ته ورغلم ، هغي د کوم چا سره په موبائل کي خبري کولي زما په ليدو يي وويل ، زه وروسته درته زنگ کوم اوس مي ورور راغلي بيبي موبائل بند ڪر ، ومي ويل د چا سره دي خبري کولي ؟

ويل زما د پوهنتون يوه ٽولگيواله وه ولي ڇه سوي دي؟

خان مي عادي وبنود ومي ويل ، درسونه دي ڇنگه دي؟

کوم څه ته خوبه اړتيا نلري؟

ويل مننه کوم څه نه غواړم او درسونه هم بنه مخي ته ځي ،

د کتاب په لوستلو بوخته سوه ،

زه ولاړ وم هيڅ مي نشوه ويلي په فکر کي ومه چي څنگه بايد ورته ووايم چي
شبانه مي خوبنه ده ؟

خو د هيلي فهم ډير تيز و ، زما راتگ يي بيځايه نه باله ، څه شيبه د کتاب په
لوستلو مصروفه وه بيبي سر راپور کړ ويل کوم څه وايي؟

دلته مي نو زړه لوي کړ ومي ويل هو يوڅه درته وايم خو دا خبري څخه بايد بابا
او مور هيڅ خبره نسي !

هيله متوجي سوه چي خبره خامخا جدي ده کتاب يي بند کړ ويل وايه اورم يي.

شاوخوا مي وکتل بيا ور نږدي سوم څنگ ته يي کښيناستم په خف اواز مي وويل
ته خو خالد پيژني؟

ويل هو پيژنم يي !

ما ويل د خالد هغه کشره خور شبانه به هم پيژني؟

د هيلي خوله د مسکا لپاره نيمه خلاصه سوه لکه چي زما په ټوله کيسه باندي
پوهيدلي وي ويل هو پيژنم يي ډيره بنه انجلي ده !

نور غلي سوم هيڅ مي ونه ويل خو هيله زما د اخيري خبري په انتظار وه ،

بيبي په جدي توگه وويل حسنه داکار مه کوه ، زموږ او هغوي کورني ډير توپير
لري .

ومي ويل ولي په دي سبب چي هغوي غريب دي د بنه ژوند کولو حق نلري او زما په څير خلگ يي په انتخاب کولو کي تيروتنه کوي ؟

ويل زه نور نه پوهيرم ته له ما څخه مشر يي زه تاته نصيحت نسيم کوي ته پخپل کار باندي له ما څخه بنه پوهيري خو دا راته ووايه چي ماته دي ولي وويل؟

ومي ويل، ستا مرستي ته اړتيا لرم ، زه بايد د شبانه سره يوه ليدنه وکړم ترڅو ځانته دا ډاډ ورکړم چي ايا هغه هم ما غواړي کنه؟
ايا زما اړيکه خو به يو طرفه نه وي ؟

هغی په غوسه وويل ما دي په دي کارونو کي مه شکل کوه زه مرسته در سره نه کوم.

زه نور هم ورنږدي سوم د هغی دواړه لاسونه مي ونيول د زاري په ډول مي وويل ، هيلي خورکي ماته يا مه وايه ځکه بل څوک داسي نلرم چي را سره کومک وکړي يواځي مي تاته سترگي دي ته زما خبره ومنه او ددي کار لپاره چي ته هرڅه وغواړي زه آماده يم چي در يي کړم خو ته بس ما او شبانه سره مخ که .

هيلي زما خبري نه منلي ،

مگر د بنځو ځانگړتيا داده چي تل يي په عقل باندې عواطف غالب سي نو د هيلي سره هم همداسې وسول په ما باندې يي زړه وسوځوي ويل سمه ده مگر فقط دا يو ځلي يي درسره مخ کوم او بيا به يي هيڅکله غوښتنه نه کوي.

ماهم ژمنه وکړه چي بيابې نه غواړم .

ويل سمه ده سبا د جمعي ورځ ده بابا او مور د ژمي د توکو رانيولو لپاره ښار ته ځي زه به هم يو پلان جوړ کم او مرسته به دي وکړم.

ددې خبرې په اوريدو سره مي خوله له خدا ډکه سوه ومي ويل ، ته د نړي تر ټولو ښه خور يي خداي دي هر چاته داسي خور ورکړي.

هيلي زه د ځان څخه ټيله کړم ويل سمه ده نوره چاپلوسې مه کوه څه لار سه .

زه هم د خپلي کوتي په لور لارم او د خوشحالي څخه په جامو کي نه ځاي کيدم.

د خوشحالي څخه مي يو دوه رکعته نفل هم وکړل ترڅو په دې کار کي کومه ستونزه راته جوړه نسي ،

د جمعي سهار لس بجي وي چي له خوبه پاڅېدم که څه هم لس بجي زما لپاره وختي و ، خو نن يو ډير مهم پلان چمتو و ، په بيره مي مخ لاسونه پريمنځل د هيلي په لټون له کوتي څخه ووتم ، د هغې کوتي ته لارم ، هيلي زما په ليدو د سترگي له غوسي څخه بندې او خلاصي کړي تندي يي کونځي وکړي له غور څخه يي موبایل ليري کړي په غوسه يي وويل ، وروره چي کوتي ته راځي يو ځلي خو دروازه ټک ټک کوه څوک به په يو کار مصروف وي !

ما ويل هو اوس خو تا تعليم کړي دي مور به لاسونه او پښي هم در مچي کوو ،

غلي سوه ويل وايه څه دي؟

په عاجزي او بنده بنده ژبه مي وويل ، تاويل چي د جمعي په ورځ

نوره خبره مي پوره نکرل ،

هيلى غټه سا وايسته ويل ، صبر چي بابا دوي لار سي اوس خو هغه کور کي دي ، کله چي دوي لارل ته هم لار سه او خالد ته ووايه چي شبانه زمور کور ته راولي نو به په يوه پلمه باندی تا هغي کوتي ته يوسم چي شبانه وي .

ست مي وگروي ماويل ته مطمينه يي چي کار به وسي؟

ويل هو کيري خو خالد دي بايد په نيت باندي پو نسي.

پسي زياته يي کرل ورسه نوي جامي مي درته اوتو کړي دي هغه واغونده خو لومړي حمام وکره چي دوه اوني کيري نه يي لمبيدي.

ددى خبري سره يي سخت خجالت سوم ، سر مي دهو په معنا وبنوراوه او د هيلى د خبري سره سم لارم حمام مي وکړي او نوي جامي مي په تن کړي بيرته د هيلى په طرف راغلم ، ومي ويل څنگه بنکارم؟

په تمسخر يي وويل ، ډير جالب معلوميزي فکر مي نه کاوه چي ته به دومره بنکلي سى !

بيايي په کت کت وخنډل او لاس يي خولي ته ونيوئ.

ومي ويل ، له تا څخه بيخي شوخه جوړه سوي ده ،

پلار مي ږغ وکړي ويل حسنه !

هااا بابا جانه څه وايي؟

پلار مي وويل ، زه او مور دې بناړ ته څو په کور باندي پام وساته چي له کور څخه بيرون ونه وځي .

سمه ده نه وځم، خو په زړه کي مي وويل هلي نو ژر لاړ سي چي شبانه کور ته راولم.

مور او بابا دواړه په موټر کي له کوره ووتل ، د دروازي د بنديدو سره په منډه د هيلي خواته راغلم ومي ويل ، هله نو چمتوالي ونيسه چي زه خپل شهزادگي کورته راولم، هيلي برگ برگ وکتل بيا موسکي سوه ويل ورسه ژر يي راوله چي ناوخته نکړي.

له کوره په بيړه ووتم خالد ته مي په لاره کي زنگ وکړي تر سترې مسي وروسته مي وويل ولا خالده نن مي خور ويل چي ستا خور دې زموږ کور ته راشي ځکه مور او پلار مي تللي دي لږ به د زړه خواله سره وکړي.

خالد ويل ، يا نه کيږي زموږ کور هم يواځي دي کور کي مي بيا يواځي مور پاتي کيږي پلار خو مي هسي نه هم سيند وړي دي.

ومي خندل بيامي په عاجزي وويل ، وروره دا سي مه كوه هغه به هم ديغ وي لږ به يي پام په بله سي د پلار وركيدو وروسته يي كيدي سي چي زړه اچولي وي ، ځيني نوري قناعت بڅبونكي الفاظ او هغه چاپلوسى چي زده مي وه كار مي ور څخه واخيست او بلاخره مي خالد قانع كړ چي شبانه كور ته راولي،

موبايل مي بند كړ د احمد دوكان ته نږدي وم ، ورغلم تر سلام كولو وروسته مي وويل ، هلكه لكه چي د بخت ستوري مي اوس روښانه سو !

ويل څه سوي دي نن خو بيخي خوشحال معلوميري ؟

ما ويل پوښتنه مه كوه ملگري،

لكه څنگه چي احمد زما ټينگ او د راز ملگري و نو په ټوله كيسه مي خبر و هرڅه مي ورته ويلي وه چي شبانه باندي مئين يم،

زياته مي كړل ، هلكه نن شبانه زموږ كور ته راځي او ور سره وينم دخپلي سپيڅلي اړيكي اظهار ورته كوم .

احمد وويل ، كه چيري يي ستا غوښتنه رد كړل بيا څه؟

سور اسويلي مي وكړي ومي ويل، ملگري ته ولي دومره منفي فكر كوي دا ستا نحصي خوله كه راپسي وه نو د ډيرو بلاگانو به بنكار سم، بيا مو په گډه سره وخنډل .

خير څو دقيقې دلته ناست وم ، خالد زنگ ووهه ويل ستاسي د کور مخي ته يم،
 ددي خبري سره په ځان نه يم پوسوي چي څنگه تر کور راغلم ،
 دوي پښی مي خپلي وي لس پښی مي نوري د شيطانانو او پيريانو ملگري کړي د
 لسو دقيقې لاره مي په دوه دقيقې کي ووهل که څه هم په پلي تگ وم.

خالد په موټر سايکل ناست و خو شبانه نه معلوميدل،

خالد ته مي وويل ، خور دی نه معلوميري؟

ويل ياره لومړي سلام بيا کلام ، تاخو د سلام نه مخکي لکه د پوليسو افسر پوښتني
 پيل کړي .

ومي ويل وبخښه ياره فکر مي نه و ، بيا مي ورسره روغبر وکړي ،
 خالد زما د پوښتني ځواب ووايه ويل ، هغه ستاسي کور ته لارل ، راحه زه او ته
 هم د احمد دوکان ته لارسو.

ومي ويل ، نه وروره زه همداوس له هغه ځايه راغلم او بيا په کور کي لږ څه کار
 هم لرم بيا زه درته زنگ وهم چي يوځاي لار سو خو اوس نسمة کولای.

خالد ډير ټينگار ونکړي ويل هرڅنگه چي ته غواړي او بيا لاري .

زه هم په يوه حمله په کور ننوتم، هيله مي د کور په غولي کي وليدل چي په پنتوس کي يي د چاي ترموز گيلاسونه او د شيريني قاب اخيستي دي ، ځنگه چي زه په څو مترو کي ورڅخه ليري وم نو يي ژر پتونوس په ځمکه کيښود او د هغه ځاي څخه يي يوه گوته په شونډو کيښوده ددې لپاره چي زه مي خپل برغ ونه باسم، ما په سواليه نظر ورته وکتل، هغي کوتي ته اشاره وکړل ، هدف باندي يي پوسوم چي هلته شبانه ده.

بيا په خف خف قدمونو باندي تر ما پوري راغلل ورو يي وويل ، ستا په کوته کي مي کښينولي ده ، ته داسي وکړه چي ځان داسي بنکاره چي ته نا خبر يي او زما د نوم په اخيستلو باندي خپلي کوتي ته ورسه او د شباني سره مخ سه.

په اوږه مي کرار يوه چپلاخه ووهل ومي ويل ډيره هوبنياره يي!

هغي وځنډل ويل ستا سره وروسته بيا کار لرم اوس ورسه.

ماهم ځان اماده کړ ، په زړه مي يو خداي خبر و ځکه ويريدم چي ځنگه عکس العمل به وکړي ايا زما وړانديز به ومنې؟

د شعبي دروازه ټک ټک سوه قومندان امير غبر وکړي راځي،
کله چي دروازه خلاصه سوه د حسن پلار عزيز و د سلام ويلو وروسته يي اجازه
وغوښتل،

قومندان هم اجازه ورکړل راغلي او د څنگ چوکي کي د خپل زوي تر څنگ
کيناست، ويل امير صاحب مور بايد څه وکړو؟

امير وخنډل ، تاسي هيڅ هم مه کوئ هر څه چي وي هغه زه او زما مرستيال يي
کوي تاسي ته د هيڅ شي اړتيا نسته بس دومره وکړي چي هر ځلي راته مزاحمت
مه کوي د ټولي کيسي خوند دې راته خراب کړ کيسه اوس اصلي ځاي ته رسيدلي
وه او ته راغلي.

د عزيز تندي کونځي سو او د سوالبي په نظر يي حسن ته وکتل بيابي امير مخاطب
کړ د چيشي کيسه؟

قومندان لويه ساه واخيستل ويل بوډا وگوره دلته خوبه ستا د زوي سره نکاح نه کوم
خو تحقيق ورڅخه کوم بيابي په غوسه وويل نجيبه!

بلي قومندان صاحب!

ته څنگه ساتونکي يي چي هر څوک وغواړي دلته را دننه شي نو ته هم هغه راته
راولي هله نو دا کس دباندې وباسي.

عسکر بخبننه و غوبنتل او بیا راغلي د عزیز لاس يي ونيو ويل راځه چي ووځو
کني پیره به درته بده وي.

عزیز د تلو په حال کي وويل زويه ته خو بنه يي وهلي خوبه يي نه وي؟

حسن په خواشيني اواز وويل ، هو بابا جانه زه بلکل بنه يم هيڅ نه دي پيښ سوي
تاسو لار شي وروسته بيا قومندان صاحب حال درکوي اوس کورته لار سي.

عزیز وويل زويه مور اوس ځو او د خالد جنازه ورو کله مي چي هغه خاورو ته
وسپاري بيا به خبري کوو.

ددی خبری په ویلو نور د شعبی څخه ووتی.

د حسن په سترگو کي اوبنکي ښه سوي د خپلو سپيرو گوتو په سټ يي اوبنکي له
سترگو څخه پاکي کړي.

قومندان امير هم د چاي څخه اخيري غږپ وکړي گيلاس تش سو ، گيلاس يي په
ميز باندي کينود سگريټ ته يي ليتر ووهه د هغه څخه شين لوگي پورته سو په
کور ورمير يي حسن ته وکتل بنه نو بيا څه وسول؟

حسن په ویلو سو.

ماهم د هيلي د پلان سره سم د هيلي نوم يادکړي ترڅو شبانه شک ونکړي او زه هم
ځان بي گناه ثابت کړم،

نو مي وويل ، هيلي خورکي ددي نوم په ويلو باندي په کوته دننه سوم او د کوټي
تر نيمايي پوري په يوه قدم لارم ،
شبانه بيا يوه چيغه وکړه مخ ته يي دوه غبرگ لاسونه ونيول ،
ما ځان ناخبره څرگند کړ ومي ويل ، ته نو څوک يي؟

هغی د گوتو تر منځ يوه سترگه بنکاره کړه راته يي وکتل خو هيڅ يي ونه ويل !
زه لا هم ولاړ وم ددي د جواب په هيله وم.
بيامي وويل ولي چوپه يي ته څوک يي؟

هغی دا ځل په ريرديدلي اواز وويل ، د خالد خور يم ، بيگانه نه يم هيلي راغوبنتي
يم.

موضوع مي توکو ته وارول ومي ويل ، اووهو، شبانه يي؟

هغی سر کبنته پورته کړي خو اواز يي له خولي نه ووتي.

نه پوهيدم چي څنگه خبري ورسره وکړم نو د شبناني په مخامخ بڅملي کوربچه باندی کښيناستم ،

شبنانه چي په يوه سترگه يي راته کتل هغه يوه سترگه يي هم له حيرانتيا څخه نږدې وه چي دباندې راووخې ، يو خو خداي هغی ته غټي سترگي ورکړي وي او بيا له حيرانتيا څخه لاهم سترگي غټي غټي را وکښلي ږږ يي کتل ،
په غوسه يي وويل، ته دلته ولي کښيناستي؟

ستوني مي تازه کړ ورو مي د ځان سره وويل ، بچو اوس نو څه کوي؟
بيامي وويل ريښتيا درته وايم، ته دلته هيلي خور نه بلکي ما راغوبنتي يي!

په لور اواز يي وويل څه ؟

غرقه سوم په خداي چي خالد به مي ووژني، ددی خبري په ويلو سره د ځاي څخه پورته سوه غوبنتل يي چي له خوني څخه ووخي.

خو ددی د پاڅيدو سره زه هم پاڅيدم او په دروازه کي مي لاره ونيول ، په عاجزانه ډول مي وويل ، صبر وکه لومړي زما خبري واوره مه ويريږه زه هيڅ تاوان درته نه رسوم او نه هم زه داسي څوک يم چي ناوړه استفاده درڅخه وکړم.

ويل نو ته زما څخه څه غواړي ولي دې دلته راغوبنتي يم؟

دوه دري قدمه ور مخکي سوم سترگي مي د شبناني سترگو کي ښخي کړي په مينه مي وويل ، شبناني په کومه ورځ چي مي ليدلي يي د هغي ورځي څخه مي په حافظه

کي يواځي ستا انځور دي په هيڅ نه پوهيږم ، خوراک څښاک هرڅه راڅخه پاتي دي يواځي ستا په اړه فکر کوم باور وکه چي په سجده باندي هم تا له خدايه غواړم ، دا ليدنه مي هم له خدايه په نفلو غوښتي ده ،

غواړم تا هم په هغه احساس کي له ځان سره شريکه کړم کوم احساس چي زه ستا په وړاندي لرم ، غلط فکر ونکړي که چيري ته زما خبره نه ومنی نو زه هيڅکله تا نه مجبوره کوم چي زما وړانديز درباندي ومنم ، خو بس يواځي زما په حالت ځان پوکړه ،

نور هم ورمخکي سوم حتا دومره ورمخکي سوم چي تر منځ مو نيم متر فاصله هم نه وه ، دهغي لاسونه مي ونيول په سترگو کي يي اوبنکي ولاړي وي په تعجب يي راته کتل ، ما يي لاس پخپل زړه کيښود د زړه درب درب مي دومره په زوره وه تا به ويل چي ډولزن ډول وهي او ږغ يي راوځي ،

دهغي له غټو سترگو اوبنکي توی شوي ، ومي ويل ، ته ولي ژاري ما خو کوم غلط حرکت ندي کړي !

دهغي ږغ نور هم په زوره سو او سلگو واخيستل ، بدن يي ټول داسي ريرديدي تا به ويل چي په ژمي کي په يخو اوبو باندي لامبي،

بيامي وويل ، ولي ژاري څه مشکل دي ؟

خو د هغي ژړا نوره هم شديدې سوه ، نو مي په غير کي ټينگه ونيول د هغي په ويښتانو کي مي لاس تير کړ لکه ورينم نرم ويښتان يي وه او يو ډول نرمه خوشبويي يي لگولي وه،

بيامي له غيري ليري کړل خو شبنانه داسي وه لکه مری نه يي څه ويل او نه يي هم ماته کتل بس يواځي يي ژړل ،

د هغي د سپينو انگو د پاسه اوبنکو لاره وکړل ،

بيا مي ورته دا لنډی وويل

يارى د زور خبره نده

چي زړه دي نه وي بيادي نه مجبورومه !

جيب ته مي لاس کړ يو کوچني گوتمي چي له سرو زرو څخه جوړه وه هغي مي ورته د چپ لاس په دومه گوته کي واچول او زياته مي کړل ، دا زمور د ميني نښاني ده که چيري تا دا گوتمي له گوتي څخه ليري کړل نو زه به پوسم چي ته ما نه غواړي .

ددې خبري په کولو له خوني څخه. راووتم ، خدای سته چي زما بدن هم يخ نيولي و او بيخي له واکه وتلي وم ټول بدن مي بي سيکه سوي و يو مدهوش حالت کي ومه لکه بڼه مست سگريټي چي مي وهلي وي.

له کوره ووتم او سيده د احمد دوکان په لوري لارم.

د شباني اوبنکي او سلگو مي بيخي فکر خراب کړ ، له ځان څخه مي نفرت وسو او خپل په کار باندي ډير پښيماڼه سوم خو زيات مي فکر په دې خراب و چي د شباني د ژړا په لامل نه پوهيدم ايا هغي له خوشحالي څخه ژړل؟

يا دا چي هغه خپل باور ته چي په هيلي يي درلودي سر ټيټي وه؟

خير هر څه چي و خو اوس مي دا کار کړي و ، ځان مي ملامت احساسوه ، د ځان سره مي وويل ، کاش دومره مستقيم اظهار مي نه واي کړي .

د احمد دوکان ته په همدې فکرونو کي ورسيدم ، احمد وويل ، هلکهدا رنگ دي ولي الوتي دي ؟

څادر مي له ځان څخه تاو کړ په ورو اواز مي وويل ، وروره ما خپل کار وکړي نور نو څه نسيم کولای؟

احمد مخکي خبر و چي زه څه پلان لرم.

ويي ويل ، فکر نه کوم چي تاسي او خالد دوي دي جوړ سره راسي!

ومي ويل ، ولي په ما باندې څه سوي دي ؟

زه د شباني وړتيا نلرم؟

احمد وويل ، نه وروره زما هدف دا نه و ، خو د هغوي کورنۍ لږ سخت طبيعته ده که چيري خالد خبر سو نو بيا به درته لوي مشکل جوړشي.

ومي ويل ، احمده ته نه پوهيري کله چي دي کوم وخت مينه وکړل او په کوم چا دي زړه وبايلي هغه وخت به درته معلوم سي چي انسان څنگه احساس کوي،

بيامي دا بيتونه احمد ته ډالۍ کړل

په ولاکه خو په ټول ژوندون کې بناد شي
کوم انسان چې په انسان باندې معتاد شي

ور معلوم به شي چې مينه څه ته وايي
که زما رقم څوک چا پسي برباد شي

ورځ خو بنه وي لږ مې فکر په کې اوږي
خو د شپې چې څنگه سر کېنيدم رايا د شي

د باران او باد اټکل وي ناممکن خو
چې د هيلو خيمه ودرومه باد شي

احمد وويل ، واه واه هلکه شاعر هم در څخه جوړ سوي دي ، او هو ماته معلوميري
ځيني اړيکي داسي هم وي چې د يوې شيبې ليدني لپاره په مياشتونو انتظار ورته
کوو !

ومي ويل ، ارشاد ارشاد احمده ته خو هم ولا پوره فيلسوف راووتی،
احمد هم راسره خندا بدرگه کړل.

تر ماښام پوري د احمد دوکان کي وم چي د هيلي زنگ راغلي،
ومي ويل څه شوي دي بيا څه تکه را لويدي ده ؟

هغي په نري رغ وويل ، وروره مور او بابا تر اوسه پوري کور ته رانغلل او ماښام
هم سو موبایل يي غلي دي له غرمي څخه ورته زنگ وهم.

که ريښتيا ووايم نو ددي خبري سره يي زه هم انديښمن کړم ، خو هيلي ته مي د
دروغو تصلي ورکړل ومي ويل ، راځي څه ماشومان خو ندي لږ صبر به نور هم
ورته وکړو.

احمد چي د کتاب په لوستلو بوخت وي ويل ، څه وشوه ؟

ومي ويل ، مور او پلار مي سهار ښار ته د موسمي توکو د رانيولو لپاره تللي و
مگر تر اوسه پوري کورته ندي راغلي او موبایل يي هم غلي دي ، په سودا کي خو
يي تر اوسه پوري دومره وخت نه تير کړي .

احمد هم انديښمن سو ، له دوکان څخه را ووتم خو چي تر کور پوري راتلم په لاره
کي خالد راته زنگ وکړي ،

تر سلام وروسته يي وويل ، مبارکي راکه .

د چيشي مبارکي درکړم ، لور خوبه دي ته وي زيږيدلی؟

خالد لږ موسک سو بيایي وويل ، ته خو لومړي راته د لور مور پيدا کړه لور به بيا خپله راسي .

دواړو وخنډل ، خالد وويل ، پلار مي په لاره کي دي اوس يې زنگ راته وهلي و ،

دده د پلار شتون او نشتون ماته يو ډول و خو په ظاهره مي د خالد لپاره خوښي وښودل بيامي وويل ، ياره اوس بيا زما پلار ورک دي؟

خالد وويل ، توکي مه کوه!

توکي نه کوم ريښتيا ورک دي او هيڅ حال ورباندي نلرم .

خالد موضوع بدله کړل ويي ويل ، زما خور نن په ژړا کورته راغلل فکر کوم ستا او زما د خور ترمنځ کومه شخړه سوي ده او خفه سوي دي؟

زړه مي ودریدې ، نه پوهيدم څه ووايم !

دلته مي لغماني چل وکړي ، تليفون مي له غور څخه ليري کړ په زوره او لور او از مي وويل هلوو ، اورې ، خالد که څه هم خبرې راته کولي خو ما داسي وښودل چي هيڅ يې رغ نه اورم په همدې نارو کي مي تليفون بند کړ .

خالد هم بيازنگ ونکري .

کور ته راغلم ،

که گورم مور مي د سراي په غولي کي ولاړه ده زما په ليدو موسکي سوه ويل
حسنه زويه ته راغلي؟

د سلام ويلو وروسته مي وويل ، موري تاسي چيري وي مور مو ډير انديبنمن کړو
خيرت خو به و؟

د مور مي خندانه خوله سره ټوله سوه ويل هو زويه خيرت و ، په غير کي يي
ونيولم ، زه هم په تعجب کي سوم چي ولي داسي نابله چلند کوي؟

داسي ده چي زه مي په مور باندي بي کچي گران وم هر وخت به يي غير کي
نيوم مگر کله يي داسي بي دليله نه وم نيولي .

مور مي ژوره ساه وايسته او پوزه يي کش کړه ،

خان مي د مور له غيري خلاص کړ کله مي چي يي مخ ته وکتل د هغی له سترگو
اوبنکي رواني وي.

ومي ويل ، موري څه سوي دي ؟

ته ولي ژاري؟

هغي پخپل پروني تيکري باندي سترگي وچولي ويې ويل بس همداسي راته ژړا
راغلل تاسي د ورځي څه وکړل د غرمي ډوډي مو وخورل؟

هو مورجاني ډوډي مو وخورل مگر تاسي څه وکړل سودا مو واخيست؟

پرته له دې چې راته ځواب ووايي لارل او خپلي خونې ته ننوتل.

پخلنځي ته ورغلم هيله په پخلي کولو بوخته وه!

چې زه يې وليدم په ناز او گيله باندي يې وويل ، ته اوس راغلي زه ټوله ورځ
يوآخي په کور کي پاتي وم حتا چې پوهنتون ته هم نه ولاړم اوس چې د ډوډي وخت
سو نو ته رابنکاره سوي .

د هغې تر خبرو مي پينه واړول ومي ويل، مور دوي څه وخت راغلل؟

هغې ديوگ له چولي څخه بنسکته کړ گاز يې بند کړ مخ يې زما په طرف کړ ويې
ويل، لږ وخت يې کيږي چې يوآخي مور راغلل ، د بابا پوښتنه مي وکړل چې هغه
چيږي دی ولي رانغلي؟

خو مور هيڅ راته ونه ويل .

گوره هيلي زما شپيرم حس دا راته وايي چي يوه كيسه خو ده ، مور ولي مور ته هېڅ نه وايي ؟

هيلي وويل ، په دې خبرو پسي مه گرځه ، رايه چي ډوډي مي تياره کړي ده .

څه دي پخ کړي دي؟

هيلي وويل ، بيندي او کچالو

ومي ويل ، پخداي چي د نوم اوريدلو سره يې سم مور سوم .

زه يې نه خورم !

هيلي هم قابونه له بيندي او پټاتو څخه ډک کړل له پاڅه شوي خوړو څخه توبنونه داسي پورته کيدل لکه د سگريټ لوگي.

بيامي وويل ، کله چي زه ولاړم نو شباني څه وويل؟

هيلي خپل ټيکري په سر باندې سم کړ سترگي يې خلاصي او بندي کړي.

زه لاهم د هيلي د جواب په انتظار ولاړ يم،

ومي ويل ، اوس خو په پنځه افغاني باندي يوه خبره هم نکوي، وایمه چي زه ولاړم
شبانې خو به څه نه وي ويلي يا زما شکایت خو به يي نه وي کړي ځکه ما هغه په
غير کي ونيول!!!

هيلي بيا ستوني تازه کړ او د پخلنځي د دروازی په لور يي په سترگو باندي اشاره
وکرل.

ددې اشاري سره زه هم پوسوم چي کوم څوک مي شاته ولاړ دي ،
په بېره مي د دروازي په طرف وکتل ، مور مي وه په غوسه يي زما سترگو ته
کتل،

خدای سته چي له ډير شرم او خجالت هغه د چا خبره تر ځمکي ووتم او عزت مي
په دوه پيسو سو نه پوهيدم چي څه ووايم او څنگه د ځان سپيناوی وکړم ؟

سترگي مي ځمکي ته کښته کړي ځاي په ځاي لکه د هندوانو بت ودرېدم.

مور مي هيلي ته وويل ، ډوډي دی چمتو کړل ؟

هيلي وويل ، هو موری ته څه زه يي در وړم!

مور لاړل ، هيلي په دومره زور سره خندا پيل کړل چي له ډيري خندا کولو سره
يي له سترگو څخه اوبنکي رواني سوي او غورځيده،

په غوسه مي وويل ، بس دي نو زما له سپکاوي او شرم څخه ډير خوند اخلي؟

هغي هم خندا کابو کړل خبري ته يي خوله جوړول چي بيابي د خندا څپه راغله په لاس کي يي يو قاب نيولي و له ډير خندا څخه هغه قاب په ځمکه ولویدی او ټول خواړه هم توي سول،

له دی سره مي په سر باندی له مهربانی چپلاخه ورکړل، ومي ويل وایمه بس دی خو..

له پخلنځي څخه راووتم، په فکر کي ومه چي مور به مي څه راته وايي؟

دا شپه هم تیره سول ، په سهار کي تر لمانځه وروسته په خونه کي ناست وم چي هیله راغلل ويل راحه چي د سهار ناشته وکړو.

زما بيا په فکر کي پرون شپه راغلل ، ومي ويل نه زه يي نه خورم ځکه مور به بابا ته ډيرون خبري کړي وي !

هيلي راغبرگه کړه ويل ، نه داسي نده ، بابا خو له پرون څخه نه دي راغلي يواځي مور راغلل .

ومي پوښتل ، ولي بابا پرون له مور سره يوځاي رانغلي؟

ويل نه يواځي مور راغلل ، له دي خبري سره هيله د کوتي ووته.

موبایل مي وشرنکيد، ومي کتل احمد و ، تر سلام وروسته مي وويل ، احمده چيري يي ؟

ويل ، نن هم دوکان کي يم او پوهنتون ته نسيم تللي پلار مي لاهم ناروغ دي !

ما ويل سمه ده زه هم راحم په نيم ساعت کي به ځان در ورسوم.

موبایل مي قطع کړ د مور خوني ته راغلم ، د سهار پخیر وروسته مي وويل ، موري بابا ولي پرون کور ته نه راغي چيري تللي دي ؟

مور مي زما د خبري په ځواب کي وويل ، ما فکر نه و کړي چي ته به دومره بد او بي ادبه و اوسي !

حيران سوم ، ومي ويل ، په دی کي نو د بي ادبي څه خبره ده د خپل پلار پوښتنه مي وکړل ؟

هغی په غوسه وويل ، د پلار زويه پرون دي د شباني سره څه کړي و هاءا؟

هيلي ټوله کيسه راته وکړل ، تاسي زما په نشتون کي څه څه کارونه کړي ؟

که چيري دي پلار خبر سو قيامت به درباندي جوړ کړي !

هيلى ته مي وکتل ، په تونده لهجه مي وويل ، زړه مي غواړي چي دا گرمي چاي
دي په سر باندی چپه کړم !

هغي په ورو او منطقي اواز وويل ، دکوم کار په کولو چي نه شرميږي نو د هغه
په ويلو ولي شرميږي؟

ماچي خبري ته خوله جوړول ، مور مي هيلي ته وويل : په دی کار کي ته هم لاس
لري ته صبر وکړه چي لومړي مو پلار راسي ټولي خبري يوه يوه ورته کوم !

نور مي نو حوصله پای ته ورسېده ولاړ سوم چي د احمد دوکان ته لاړ سم خو مور
مي ويل کښينه چيري په هوا سوي؟

موری غواړم چي د احمد دوکان ته لاړ سم !

ويل ته کښينه يوه اړينه خبره درته وکړم !

خو گوره چي کوم چا ته ونه وايست ځکه دا زمور د کور راز دي!

ومي ويل سمه ده نه وایم ، هيله هم متوجي سوه چي مور مي څه وايي؟

مور مي وويل ، تاسي خو پوهيري چي پلار دي عزيز خان او نورالدين خان دواړه په کاروبار کي سره شراکت کړي و؟

مور دواړو وويل هو پوهيرو .

مور مي بيا خبرو ته ادامه ورکړل ويل ، په دی به نو نه پوهيري چي په کوم څه کی سره شريکان وه او څه کاروبار يي کاوه ؟

ما خواب ورکړ ، البته چي خبريم ځکه چي دوي دواړه څو کاله کيږي په د ميوو په تجارت کي سره شريکان دي .

مگر موری دا خبري ته ولي مور ته کوي ؟

مور مي وويل، نه زويه په تجارت کي نه وه شريکان بلکی د تاريکو يعني مخدره توکو په کرلو او بيا د هغه په خرڅ کولو کي سره شريکان وه .

ددی خبري په اوریدو بيخي حيران سوم ما ويل ، موري ته څه وايي ، هغه خبري چي په خوله باندي کوي هغه په خپلو غوږونو باندي اوري کنه ؟

مور مي سر کښته پورته کړي بيا چوپ سوه ،

خپل مخي ته پروت گيلاس يی د چاي څخه ډک کړ بيا يي خاموشي ماته کړه ويي ويل، حکومت د نورالدين او ستاسي د پلار په کار باندي خبر سوي دي او نورالدين يي څومره وخت چي کيږي هغه يي ورک کړي و ، پرون چي کله زه او ستاسي

پلار بازار ته تللي و نو عسکر مو مخي ته ورغلل ويي ويل چي بايد ورسره لار سو، عزيز ډير ټينگار وکړي چي مورن خو څه ندي کړي ولي بايد حوزي ته لار سو خو هغوي مورن په زور باندي حوزي ته يوړو ، هلته د حوزي امير کشف يا د مخدره توکو امير سره زمورن خبري وسوي هغوي وويل چي نورالدين اقرار کړي دي او دا يي هم ويلي دي چي په دی کار کي ورسره عزيز خان هم رول درلودي نو که چيري دا موضوع ډير مخکي لاره سي تاسي ته به ډير مالي او ځاني تاوان ورسيري ،

پلار دي لومړي نه منل چي مورن داسي کار کړي دي خو کله چي خبر سو چي نورالدين ټول حال ويلي دي نو بيا يي ومنل.

امير مخدره وويل ، زه به ستاسي سره بڼه وکم او تاسي بايد زما هره خبره ومني کني نو ستاسي دا ناوړه قضيه به څارنوالی ته يوسم او څه ناڅه به تاسي دواړه تر لس يا شل کلنو پوري په زندان کي تيرکړي ،
پلار دي ورته وويل چي مورن بايد څه وکړو؟

امير وويل ، يو نيم لک ډالر ماته راکړئ زه په دي کارونو باندي پرده اچوم او هيڅ راز به مو نه افشا کيري.

تر ډير ټينگار وروسته دي پلار ورسره ومنل چي يو لک او پنځوس زره ډالر به امير کشف ته ورکوي او هغه به نورالدين او زمورن کورني ته هيڅ زيان نه رسوي.

مور مي دا خبري وکړي او بيا يي لويه ساه واخيستل سوړ اسويلي يي وکړي !

هيلى ته مي وڪنل د هغى مخ له غوسى څخه تڪ سور اوبنتي و ،
ومي ويل ، زه په دي کارونو باندي مخکي ولي نه وم خبر چي اوس دى راته وويل
؟

مور مي وويل ، زويه په دي سبب مو نه ويل چي هسي نه ستاسي له خولي څخه دا
خبره ووځي او ټوله کار مو رسوا سي.

څه شيبه ټول غلي و ، بيا هيلى وويل ، اوس بابا چيري دي او ولي تر اوسه پوري
ندي راغلى؟

مور مي وويل ، هغه راځي پرون ماښام پوي پريکري ته سره رسيدلي دي نورالدين
هم خوشي سوي دي او پرون کور ته تللي دي ، پلار مو هم څه وخت وروسته
راځي.

سر مي وبنوراوه ، د ځان سره مي وويل ، هو نورالدين خو خوشي سوي دي او خالد
هم زنگ راته وهلي و .

له خوني څخه راوتم فکر مي ډير گډوډ و ، داحمدوکان ته راغلم ، احمد وويل ،
هلکه دا څو ورځي کيري چي راسي د مخ جغرافيه دي بيخي خرابه وي !

ومي ويل ، ياره څه درته ووايم ، نفس مي خولي ته راغلي دي هره ورځ يوه نوي
کيسه راته پيدا کيري په دي سهار کي مي نن طبيعت خراب سو.

احمد په يو گيلاس کي راته کاپي جوړه کړي وه رايي کرل ويل دا وڅښه خپله به دي طبيعت ځاي ته راسي .

د کاپي څخه مي دوه دري غږپه کړي وه چي د خالد موټر سايکل راغلي په څادر کي يي ځان پيچلي و يواځي يي دوه سترگي معلوميدي ، دوکانته له داخلیدو سره سم يي څادر له ځان څخه ليري کړ تر روغبر کولو وروسته يي وويل ، حسنه نن به زه د پلار د پيداکیډو په خوشحالي کي درته يو څه درکوم خو شرط دادی چي ته به يي نه رد کوي.

د احمد تندي گونځي وکړي لکه د خالد خبره چي يي نه وي خوښه سوي.

ومي ويل، څه راکوي ته خو يي بسکاره که ؟

خالد جيب ته لاس کړ له جيب څخه يي سگريټ راوويستی ، له تمباکو څخه يي خالي کړي بيایي جيب ته لاس کړي يوه ټوټه چرس چي په کوچني پلاستيک کي پيچلي وه په سگريټ کي يي پخپل تخنيک ځاي په ځاي کرل بيایي ليټر ورته ووهي، له سگريټ څخه شين دود لوگي پورته سو ، خالد خولي ته نيولي و ژر ژر يي څو دمه کش کرل له هر دم سره به يي سترگي پټي کړي وي او سر به يي لوړ نيولي و ، بيا به يي لوگي په ما باندي را خوشي کړي ، څه درواغ به ووايم ماته يي هم دا بوي او دود خوند راکړ.

تر څو دمه وروسته خالد سگريټ پټ راته ونيوي ويل در ونيسه دا زما ډالي ده دا ډالي مور هر چاته نه ورکوو دا د ځانگړو کسانو لپاره وي .

احمد ته مي وکتل ، هغه د نه په کولو سره سر وبنوراوه چي مقصد يي دا و مه يي
اخله ، ما فقط په دي موخه واخيستي چي خوند يي وگورم او کاذبه خوشحالي
حاصله کړم هغسي هم طبيعت مي په خاي کي نه و .

کله مي چي سگريټ خولي ته کړ غوښتل مي چي دم کش کړم په دې وخت کي مي
يو زبانه ږغ تر غور شو چي ويي ويل سلام عليكم !

ما سگريټ په خولي کي نيولي و او د ږغ په خوا مي وکتل ، سترگي مي هماغسي
خلاصي پاتي سوي حکه دوکان ته هيله راغلي وه او د سلام تر ويلو وروسته يي
په ما باندي سترگي ولگيدي.

ژر مي سگريټ له خولي څخه ليري کړ مگر د چرسو بوي او دود ټول دوکان
نيولي و ، هيلي په مايوسي راته کتل پرته له دې چي ماته څه ووايي په احمد يي
شروع وکړل ويل ، نه پوهيدم چي ستا په څير خلگ به پخپل دوکان کي داسي ناوړه
کارونو ته اجازه ورکړي ، ددې خبري د کولو وروسته يي بيا زما په لوري وکتل
خو څه يي ونه ويل له دوکان څخه ووتل .

احمد په بيره ورپسي ولاړ سو وړ منډه يي کړل ، زه هم وړ ولاړ سوم چي وگورم
دوي څه کوي؟

احمد هلته ورغلي مائي هيڅ خبري نه اوريدي فکر کومه چي ورته يي ږغ کړي
وه.

هيٺو ودریده پخپلو مينځو کي يي څه خبري وکړي د احمد له حرکاتو څخه داسی معلومیده لکه دی چي عذر او زاری ورته کوي .

هيٺو په غوسه ورڅخه د پوهنتون په لوري روانه سوه احمد بيرته مایوسه د خپل دوکان خواته راغلي.

له ډیرې غوسې څخه يي د مخ رنگ تغیر کړي و ، ما هيڅکله احمد په دومره غوسه کي نه و لیدلي ، اصلا احمد ته غوسه نه ورتلل خو نه پوهیدم چي په هغه ورځ څنگه تر کنترول ووتې.

ماته د را رسیدو سره سم يي وویل ، دبیعقل زویه !

له ما څخه تیر سو خالد يي له گریوان څخه ونيوی ، ډیر ټینگ ټکان يي ورکړ په لور اواز يي وویل ، تاسی څومره رزیل بیکاره او احمقان یاست!!!

خالد د احمد لاسونه د خپل گریوان څخه کش کړل د احمد په ځواب کي يي وویل ، ولي ناځوانه لکه چي محبوبا دی ددی کار په لیدو ناراضه سوه ؟

احمد چي دا خبره واوریده لایي غوسه ډیره سوه غوښتل يي خالد ته سوکان ونیسي خو ما له لاس څخه کش کړ ومي ویل ، تاسي دواړه ارام اوسي .

ولي پخپل منځ کي جگړه کوئ؟

هغه زما خور وه ماته يي پريردي تاسي حق نلري چي په هغي پسي بيخايه خبري وکړي.

احمد نرم سو خپله غوسه يي پته کړه پخپل خاي ارام کښيناستی ،خالد وويل ، ماخو غلظه خبره نده کړي يواخي مي وويل چي د احمد مينه يا جانو خفه سوه .

د خالد دي خبري په حقيقت کي ماته هم زور راکړي که څه هم هغه زما د خور په اړه داسي ويل خو څه مي ونه ويل ځکه دا خاي ددي خبرو نه و نور فساد او فتنه جوړيده .

احمد بيا ولاړسو غوښتل يي چي خالد ته ورحمله کړي ، مائي مخنيوي وکړي.

خالد له دوکان څخه ووتې په موټر سايکل يي پښه واړول له سترگو پناه سو.

احمد ته مي وويل ، څه در وسوه وروره ولي داسي د بي سواده په رقم جنگيري هيلي يواخي زه په سگريټ څکولو وليدم تاسي دواړو ته يي څه ؟

احمد په غوسه زما لور ته وکتل ويل ، وروره نه دي واوريډل چي هيلي ماته څه وويل ؟

هغي ماته وويل چي ستاسي په څير انسان څخه مي دا تمه نه وه هغه له ما څخه خفه سوه !

بيا غلي سوو احمد پخپل او زه پخپل ځاي کي ناست و ،
 څه شيبه مي فکر وکړي او تير سوي حالات مي په سوچ کي را وگرځول ، د خالد
 او احمد خبري مي تر نظر وويستي بيامي نو په احمد مخ راواړوه ،
 ومي ويل ، احمده خالد چي څه وويل هغه ريښتيا دي ؟

احمد د ويري او خپگان په سترگو راته وکتل ويل ته څه وايي وروره ؟

نږدی يو الماری وه چي کتابونه پکي پراته وه هغه ته مي په توندي سوک ورکړ په
 غوسه مي وويل ، احمده د خالد خبره ريښتيا ده کنه ؟

احمد سور اسويلي وکړي ويل ته د هغه احمق په خبرو پسي مه گرځه هغه که د
 سري زوي واي نو زمونږ په حق کي به يي داسي څه نه و کړي او اوس به دا
 جنجال نه واي !

ومي ويل ، که د خالد خبره درواغ وي نو تاته ولي د هيلي په هغه خبره باندي
 دومره غوسه درغلل او ولي په هيلي پسي ورغلي ؟
 ايا ما تاته دا حق درکړي چي زما له خور سره دي داسي حال کي خبري وکړي
 چي هيڅ په تاسو اړه نلري ؟

احمد بي ځوابه و ، نور نو زه هم له دوکان څخه راووتم ، هلته مي د پلار په کيسه
 باندي فکر خراب و او دلته مي بيا په دي خبرو باندي سر گنځ سو ،

هسي هم څو ځلي مي هيله د احمد دوکان کي ليدلي وه خو يواځي د سودا کولو لپاره ، په همدې کشمکش کي وم چي له خپل کور څخه تير سوي وم او د خالد دوي کور ته لږ لاره لا پاتي وه ، نو مي د ځان سره وويل ، هغسي تر دې ځايه راغلي يم بڼه دي چي د خالد څخه هم خبري واورم.

ورغلم دروازه مي يي ټک ټک کړل ، تر څه ځنډ وروسته دروازه خلاصه سوه خو نورالدين کاکا مي مخي ته ودرید .

په خوشحالي سره مي وويل ، کاکا جانه په خير راغلي ياست ؟

هغه په تروش تندي وويل ، څه غواړي او ولي راغلي يي ؟

ډير مي نيت ورباندي بد سو ځکه څوک عقلن چاته داسي بي دليله نه غوسه کيږي ، خير بيامي هم څه ورته ونه ويل فقط ومي ويل ، خالد سره مي لږ څه کار و هغه کور کي دي؟

کښته او پورته يي راته وکتل ويل هو کور کي دي مگر دادي بايد وروستي ځل وي بيا په خالد پسي مه رآه .

ما چي خوله خبري ته جوړول دروازه يي بنده کړل ،

زه حيران سوم چي ولي دا سي چلندکوي لکه مور او پلار مي چي ور وژلي وي ؟

څه شيبه وروسته خالد له کور څخه راووتې ، ويل هاا څه وايي ؟

په نرمه لهجه مي وويل ، وروره تاسي ولي د يو بل سره جنگ وکړي ؟

خالد وخنډل ويل ، ته د همدې پوښتنې لپاره راغلي يي ؟

ما ويل هو !

ويل ، حقيقت ويل خو ترڅه وي ، ما چي کله ريښتيا خبره وکړل نو د احمد رنگ څنگه تک سور واوښتي ؟

ساه مي ټوله سره راټوله سوه ومي ويل ، گوره خالده چي په هرڅه باندي پوهيږي نو ماته يي ووايه چي زه هم پوسم او که چيري موضوع بله وه نو ته به دي خندا هيره کړي ځکه تا زما په خور باندي الزام او تور پوري کړی دي.

خالد وويل ، ولي ته نه يي خبر ؟

په غوسه مي وويل ، په څه نه يم خبر ؟

خو په همدې خاطر راغلي يم چي په هرڅه خبر سم!

خالد په ځان پوري خپل څادر سم کړي ستوني يې تازه کړي بيایي ورو وويل ،
احمد ستا خور ته سترگي پټي کړي دي او يوه اړيکه ورسره لري !

ددې خبرې سره مي د بدن ټوله وينه په جوش کي سوه ومي ويل ، ته څه پوهيري؟

خالد شاخوا وکتل ويل ، زه څو ځلي د احمد دوکان ته تللي وم کله چي به هلته ناست
وم نو په تلفون کي به احمد له کوم چاسره اوږدې خبرې کولي که څه هم ما ددوي
خبرې نه اوريدې خو بياهم پوهيدم چي د يوي انجلي سره خبرې کوي

ځکه کوم څوک د نارينه ملگري سره دومره اوږدې خبرې نه کوي بيامي هم سر
نه په گړځاوه ځکه چي د احمد سره مي دومره ټينگه ملگرتيا نه وه چي ورسره د
هر راز په اړه خبرې وکړم ،

خالد بيا لويه ساه واخيسته ويي ويل،. کله کله به يوه انجلي د خالد دوکان ته راغلل
چي نري اواز يي و يوه بسته به هم ورسره وه کله چي زه به په دوکان کي له احمد
سره وم نو انجلي پرته له دي چي کوم څه واخلي بيرته به لارل او ځيني وخت خوبه
يې احمد ته يوه اشاره وکړل چي ميايل باندي زنگ ورته وکړي ، ما داهرڅه ليدل
خو هيڅ مي نه ويل ځکه ما فکر کاوه چي د احمد به کوم د پوهنتون ملگري وي او
زما فکر هم په ځاي و ځکه چي ستا خور هيله د احمد سره په پوهنتون کي هم ده !

خالد نوري خبرې کولي مائي په خبرو کي مداخله وکړل ومي ويل ، نو ته څه
پوسوي چي دا زما خور هيله ده کيداي سوه چي دا دکلي بله انجلي وي ؟

خالد زماپه اوږه لاس کيښود په ورين تندي يي خپله خبره وکړل ويي ويل ، خو هغه انجلي نن بيا دوکان ته راغلل او احمد هم ور پسي لاري بيا تا خپله وويل چي دا زما خور ده نو زه پوسوم چي دا ستا خور هيله ده کومه چي له پيره وخته د احمد دوکان ته راځي او په موبایل کي ورسره خبري کوي ځکه د ددي انجلي هغه او از هغه د کتابونو بستې هغه حجاب او هغه تگ وه کوم چي به ما هره ورځ ليدل !

خالد ته مي هيڅ ونه ويل سيده د کور پخوا روان سوم ، کور ته راغلم خپل حواس مي په ځاي کي نه وه د خالد د خبرو څخه ډير اغيزمن سوي وم ، په کور کي مي پلار او مور دواړه د کور د سامان په ټولو بوخت وه .

ومي ويل ، بابا ته راغي ؟

هغه زما په لوري وکتل تندي يي کونځي وکړي ؛ ويل هو زويه راغلم ، رايه زمور سره د کډې په ټولو کي مرسته وکړه چي مازيگر ته بايد دا کور خوشي کړو ،

ومي ويل ، ولي يي بايد خوشي کړو دا خو زمور خپل کور دي د پلار او نيکه څخه را پاتي دي ؟

پلار مي سور ساويلي وکړي په خف اواز يي زما مور ته وويل ، تا دوي ته کيسه نده کړي ؟

مور مي زما په طرف وکتل ، په خواشيني اواز يي وويل ، ورته ومي ويل ټوله کيسه مي ورته وکړل .

ورنږدې سوم پلار ته مي وويل ، تاسي زه ولي مخکي نه وم خبر کړي ، دا نو څنگه کار دي چي زه اوس خبر سوم او زما له وسي هيڅ هم پوره ندي ؟

پلار مي وويل ، حسنه زويه اوس دا خبري پريره اوس نو اوبه له سر څخه اوبنتی دي همدا اخيري د حل لاره ده .

کومه د حل لاره ؟

ايا تينته د حل لاره ده ؟

پلار مي په غوسه راته وکتل ويل احمقه ته اوس ماته عقل زده کوي ؟

مور مي په سترگو اشاره وکړل ، چي مقصد يي دا و ، د پلار سره دې نور بحث مه کوه .

زه هم د نور څه ويلو پرته خپلي خوني لارم ، د خالد خبري مي يادي سوي نومي خپل په موبایل باندي هيلي ته زنگ ورکړ ، تر څو ډيټ ډيټ وروسته د هلو ږغ راغلي ومي ويل ته چيري يي ؟

ويل ڇه مي کوي ؟

په غوسه مي وويل، چي کور ته راسي زه درسره کار لرم .

هيلي وويل ، ولي په ما باندي هم چرس څکوي که څنگه ؟

دي خبري يي زما نوره هم غوسه ډيره کړل ور غبرگه مي کړه ، انجلي د احمد سره
څه کار لري هاا ؟

زه دی په ټوله کيسه خبر سوي يم .

موبايل اړيکه يي پري کړل څو ځلي مي د هلو هلو ږغ وکړي خو هغي ږغ نه کاوه.

له ډيري غوسي نه پوهيدم څه وکړم بيامي احمد په نظر راغلي اراده مي وکړل چي
د احمد دوکان ته لاړشم او خپله غوسه ور باندي سره کړم.

خو کله چي له کوتي څخه ووتم په سراي کي يواځي مور وه د توکو په ټولولو اخته
وه پرته له دی چي څه ووايم د دروازي په لوري لارم ، مور مي راپسي ږغ کړل
، حسنه !

څه دي موري ؟

ويل ددي شيانو په راغونډولو کي راسره مرسته وکله هيله هم نسته پوهنتون ته تللی ده.

ورغلم او د شيانو په ټولو لو باندي اخته سوم يوشي راوړم او بل يوسم ، مور مي په خپل ملا باندي لاسونه نيولي وه لکه ملا چي يي درد نيولي وي ، ماته يي کتل ، بيایي وويل ، زويه د پلار په خبرو دي مه خفه کیره، هغه دي پلار دي چي هرڅه ووايي حق يي دي اوس يي طبيعت او فکر هم ډير خراب دی ځکه چي نن يي دا کور هم خرڅ کړي موټر يي هم خرڅ کړي هغه دوي ځمکي چي به مو کرلي هغه يي هم خرڅي کړي هرڅه مو له لاسه ورکړل.

ځيني بالبنوته مي په لاس کي وه هغه مي په خاورو کي وغورځوله ورته ومي ويل، ولي يي ټول خرڅ کړل ها ؟

مور مي وويل ، ځکه چي يو نيم لک ډالر برابر وي ، ددي شيانو په خرڅولو برسیره بياهم پيسي پوره نسوي نو بيایي د انس دوي څخه په قرض واخيستي او سبا ته به پيسي هغه د پوليسو امير ته ورکړي .

دی خبرو مي بيخي ذهن خراب کړي د ځان سره مي وويل، بچو اوس کشو ته ولويدي اوس دی نو خدای خیر پيښوي .

دروازه ټک ټک سوه ، قومندان امير وويل ، رايه څوک يي ؟

عسکر راغلي ويل وبخښه چي مزاحم سوم مگر قومندان صاحب د غرمي د ډوډي وخت دي دولس بجي سوي ، قومندان امير وخنډل وريځي يي پورته سوي څر شونډان يي خلاص کړل وي ويل ، نجيبه ولا چي هيڅ مي وخت ته پام نه و ، ځکه ددی کس کيسي په سر اخيستي وم ، حسن ته يي په لاس باندي اشاره وکړل .

حسن په فکر کي ناست و ، قومندان امير وويل ، ورسه مور ته يي همدلته راوړه ځکه چي ډير وخت نلرو کيداي سي چي سبا ته محکمي ته دا ځوان يوسو نو بايد دا کيسه پوره واورم يو خو به مي په دي پيچلي قضيه باندي فکر خلاص سي او بل دا چي ما هم ديغت کړي دي په ډير وخت مي يو نابله کس سره مجلس نه و کړي .

عسکر نجيب وخنډل ويل ، سمه ده امير صاحب هر څنگه چي ته وغواړي ، دروازه يي بنده کړل .

قومندان امير حسن ته وکتل ويل بنه نو ستاسي د بدبختي ورځي له دي ځاي څخه شروع سوي هااا؟

حسن چي اوس څه ويل ، خو قومندان بيا وويل ، ځوانه تا بنه وکړل چي پوره او بيله درواغو کيسه را باندي اوري مگر ستا په کيسه کي له يو جرم ووسته بل جرم وي ، بنه خير اوس دي کيسي ته ادامه ورکه .

مجريم

حسن وويل ،

کله چي غرمه سول ، هيله له پوهنتون څخه راغلل زه مور او پلار مي ټول توکي ټول کړي و .

هغي چيغي کړي ويل تاسي څه کوي ولي مو ټول توکي را غونډ کړي دي ؟

ما چي کله وليدل ، له پيره قهره مي په قهقه خندا وويل ، رايه رايه د کور شهزادگي اوس راغلل او زمورن دا پريکړه يي خوښه نسول .

مور مي هيلي ته وويل ، هله ژر کوه زمورن سره کومک وکه .

هيلي ماته په سواليه نظر وکتل ،

زه ورغلم هيله مي له لاس څخه ونيول خوني ته مي ور ټيله کړل د هغي ټول کتابونه او نور توکي په ځمکه وغورځيد ، هغي په لور اواز وويل ، ته څه کوي زما سره د سپري په څير چلند وکه ؟

له ډيري غوسي مي اواز ريريددي غوښتل مي چي يوه کلکه چپلاخه يي ووهم خو لومړي مي دا مناسبه وگنل چي تحقيق په سم ډول وکړم ، په نرمه لهجه مي ورته وويل ، ته د احمد سره څه اړيکه لري ؟

د هغي سترگي له حيرانتيا څخه نوري هم غتي پاتي سوي خو غلي وه ،
بيا مي وويل ، ايا ته د احمد سره کومه اړيکه لري ؟

هيلي خپل ټيکري پروني په دواړو لاسونو په سر باندې سم کړ په ورو ږغ يي وويل ،
هېڅ اړيکه نلرم ورسره .

ما چي خپل موبایل مي په لاس کي نيولي و له ډيري غوسي څخه مي په ځمکه
ووېشتي په لوړ اواز او چيغو مي وويل ، درواغ مه وايه ټول کلي در باندې خبر
دي چي د احمد ته خوبنېږي .

د هيلي اواز ژرغوني سو په غريو نيولي ږغ يي وويل ، نو په دي کي ما څه کړي
دي چي د احمد زه خوبنېږم بايد له هغه سره خبری وکړی په ما باندې ولي چيغي
وهي ؟

له غوسي مي سر پورته بنکته کړ د ځان سره مي وويل ، هو بايد له احمد سره
خبري وکړم د دروازي په طرف روان سوم ، هيلي را منډه کړل له لاس څخه يي
ونيولم ، په ژرا يي وويل ، ودريره صبر وکه د خداي لپاره احمد ته څه مه وايه !!

په دې وخت کي مي مور خوني ته راغلل د خوني په دروازه کي ودریدل ويل ، دا
نو څه حال جوړ کړي دي ؟

تاسی بيا ولي شخړه کوي ؟

او ولي د هری خبري سره د احمد نوم يادوي څه کيسه ده ؟

هيلى ژر خپلي اوبنكي پټي كړي بل طرف ته يې مخ وړاوه پخپل ټيكرې پروني يې اوبنكي پاكولي ، ماته چې هيله ډيره گرانه وه او اوس مي يې اوبنكي رواني وليدي نو مي خپل ځان گرم او ملامت احساس كړي ، ما بايد له هيلي سره په داسې انداز خبرې نه واي كړي ، مور ته مي وويل ، موري دې هيلي ته تاسې رغ نكوي هغي له احمد دوكاندار څخه په پور باندې كتابونه اخيستي دي او هغه په ما پسې قرض ليكلي دي .

مور مي لوي افففف وكړي ، د خوني پرده يې خوشي كړل د ځان سره يې وويل ، دانواوس د جنگ خبره ده لكه كوچنيان په هرڅه كې سره چغي وهي .

هيلى ته مي وكتل هغي اوس هم ژړل ، لكه څنگه چې ما خوني ته ټيله كړي وه نو د بستې څخه يې ځيني كتابچي او كتابونه په ځمكي لويديلي و د هغه په ټولو وه او د ځان سره يې ورو ورو ژړل .

اسويلي مي وكړي ورمخكي سوم ځيني كتابونه يې ما هم ورسره ټول كړل بيامي په نرمه لهجه وويل ، گوره خور !

هغي زما په طرف وكتل سترگو كې يې اوبنكي ولاړې وي د اوبنكو له امله يې د سترگو رانجه چې سترگي يې ورباندي توري كړي وي هغه راتوي سوي وه ،

په غير کي مي ونيول ، ومي ويل ، تا بايد ماته لومري ويلي و حُکه زه ستا ورور
يم ماته دا خوند نه راکوي او نه يي زما غيرت مني چي زما د خور حال دي زه د
يو بيکاره او پردي سري خُخه واورم ،
زما چي شبانه خوبنه وه ايا ما تاته ونه ويل ؟

هغي سترگي لاندي اچولي وي غلي وه .

بيامي لاسونه د هغي په اورو باندي ټينگ کره ومي ويل ، د يو مشر په حيث دا در
ته وایم کوم کار چي ته کوي ددی پایله بنه نده !

مور مي راته برغ وکري ويل حسنه دلته راسه .

زه هم له خونې ور ووتم مور مي بيا په غوسه و ويل ، په هيلي باندي چيغي مه
وهه ، دا خو لا زه ژوندي يم ستاسی دا حال دي دا که زه نه وم ستاسی به خه حال
وي ؟

هيڅ مي ونه ويل ،

دروازه ټک ټک سوه ،

ورغلم خلاصه مي کرل ، يو تور ډنگر سري چي گريوان يي په خولو کلک و
خيري خپلي ببر سر ، او ستومانه ولاړ و ويل ، وروره دا د عزيز خان کور دي ؟

ومي ويل هو همداسي ده مگر ته مي نه وپيژندي ؟

هغه وويل ما موټر راوستي دي او عزيز خان راغوبنتي وم !

پوسوم چي دده په موټر کي توکي نقلوو.

خير ټوله سامان مو په څو ساعته کي د کلي بل طرف ته يوري خو دا نوي کور مو ډير کوچني خر پر او له دوړو څخه ډک و .

پلار ته مي وويل ،بابا دا اوس څنگه کور دي مور به دلته څنگه استوگن سو ؟

پلار مي سور اسويلي وکړي ويل زويه بايد گوزاره وکو ځکه دا کور مو هم په کرايه نيولي دي ، مور دومره پيسي نلرو چي په بنايسته پوخ او عصري کور کي و اوسو !!

خير ما هم څه ونه ويل خو د هيلي دا کور هيڅ نسو خوښ ، ځکه ددي کور پخلنځي کوچني تور و او له عصري سهولت څخه بي برخي و .

له تندي څخه يي پوسوم چي طبيعت يي ډير خراب دي نو مي ورته وويل ، خوري خير دي د اوس لپاره همدا ځاي ومنه کله چي بيرته پيسي پيدا کړو نو يو لوي کور به درته واخلم ،

هغي هم زما د زره لپاره كاذبه خندا وكړل خو په زره يي خداي خبر و !

دا ورځ له ډيرو ستونزو سره بياهم تيره سول ټول سامانونه مي ځاي په ځاي كړل ،

سهار نهه بجي به وي چي په لاره روان وم غوښتل مي چي د احمد دوكان ته لاړ سم خو خالد په مخه راغلي ، تر سلام وروسته يي وويل ، حسنه كورني موضوع مو څنگه سول ؟

پوسوم چي د خالد هغه د هيلي كيسه مقصد ده !

ومي ويل ، ايا ته زما د پلار او ستا د پلار په هكله پوهيدي؟

خالد وويل ، هو پوهيدم ولي ته نه پوهيدي ؟

ولانه پوهيدم ، زما كورني دومره غټ راز زما څخه پټ كړي و ، اوس چي خبر سوم نو شك مي وليدي نه پوهيرم چي په داسي حالاتو كي بايد څوك څه وكړي ؟

خالد زما خبري پري كړي ويي ويل ، ستا له خور سره دي څه وكړل ؟

كه څه هم ما د خالد تيره پوښتنه صرف نظر گرځولي وه خو خالد نه پوهيدي چي بايد د چا په كورني كارونو كي پوښتني ونكړي په خاصه توگه بيا د خور په اړه .

ومي ويل ، هو هغه تحقيق مي وکړي هغه د احمد سره هيڅ اړيکه نلري هرڅه چي ورپسي ويل سوي دي ټول درواغ دي .

خالد چي خبري ته خوله جوړول ، احمد له کوره راووتي د پوهنتون بستې هم ورسره وه زمورن په ليدو يي وويل ، السلام عليكم !

خالد مخ واراوه مگر ما يي د سلام ځواب وويلي ، احمد له موټر سايکل څخه را بنسکته سو راغلي او د خالد مخي ته ودريد وبي ويل ، که څه هم غلطي او تيروتنه ستا عادت دي او ته ملامت هم يي مگر زه درڅخه بڅبننه غواړم ځکه چي تاته مي پرون ورځ توهين وکړي .

د احمد دې چلند زيات خوند راکړي ، په ريښتيا چي تعليم انسان ډير باادبه کوي او د انساني چلند څخه يي خبروي ،

خالد د احمد په طرف وکتل وبي ويل ، ته د چيشي لپاره زما څخه بڅبننه غواړي بايد زه ستا څخه بڅبننه و غواړم ځکه چي د حسن خور او ستا ميني يا جانو ته مي سپکاوي کړي دي !

په دي خبري سره د احمد مخ له شرم څخه سور واوښتي ، ماته يي په مايوسي وکتل ، خالد ته مي په غوسه وويل ، دانو اوس ددي خبرو ځاي دي ، ددي په ځاي چي د احمد سره روغه وکړي ته يي لاهم شرموي او تور ورباندي وايي ؟

خالد و خندل ويل ، ته هم ريښتيا وايي بايد زه خو ستاسي دواړو ستاينه وکړم ، ځکه په تاسو کي د يوه کس خور په ټول کلي کي د پوهنتوني انجلي په نوم مشهوره ده او د هر چا سره ناجائزه اړيکي لري او بل کس مو د هر ډول بدو او فاحشو انجونو سره رابطه ساتي .

ماچي اوس د خالد ځواب ويلي زما نه مخکي احمد ور باندي د سوک وار وکړي په لور او غوسه ناک اواز يي وويل ، هو زه د هيلي سره مينه لرم تاته يي څه احمقه ستا راسره حسد کيږي ها؟

خالد چي ځان سره راټولواوه احمد تر لس سوکه ډير وهلي و ، او د هر سوک سره به يي ويل ، هو زه د هيلي سره مينه لرم د ليونيانو غوندي مينه ، بيا به يي خالد په خوله باندي په سوک ووهه ، خالد يي په خاورو کي داسي لت پت کړي لکه د مکي شيطان ، اخير چي د کلي بل کس په لاره تيريدي هغه راغلي د احمد او خالد جنگ يي خلاص کړي خو خالد يي داسي حال ته رسولي و چي د ولاړئ ځواک يي نه درلود ،

ماهم دوي په دي حال کي پريښودل او ورڅخه روان سوم ، گامونه مي گړندي کړل تر څه لاري لارم چي احمد په موټر سايکل باندي را پسي راورسيدي ويل ، راپورته سه چي دوکان ته لار سو !

ومي ويل نه زه نه ځم ورسه ته خو پوهنتون ته ځي !

احمد ڊير ٽينگار وکري ترڏو ورسره لار سم ، اخير مجبوره سوم او ورسره روان سوم .

احمد د پوهنتون په ځاي خپل د قرطاسي دوکان ته راغي دوکان شتر يي پورته کړي دوکان يي خلاص کړي دواړه په دوکان کي کښيناستو ، د احمد د گوتو څخه د وينو څاڅکي څڅيدل ، ومي ويل ، احمده ستا لاس ژوبل سوي دي ؟

هغه په حيرانتيا خپل لاس ته وکتل ، ويني ورڅخه رواني وي ، ژر يي لستوني پورته کړي خو نوري ويني نه وي ، بيبي وخنډل ويل ، دا زما وینه نده دا د هغه ناولي خالد وینه ده ، بيا لاري او خپل لاس يي پرېمنځي ،

څه شيبه دواړه چوپ و چې دا چوپتيا احمد په دي الفاظو ماته کړل ،
حسنة وروره نه پوهېږم څه ووايم ؟

ما چي هر څه خالد ته وويل هغه ټول ريښتيا دي او يوه خبره يي هم درواغ ندي زه په ريښتيا ستا د خور هيلي سره مينه لرم او دوه کاله کيږي چې يو بل ته ډير نژدي سوي يو ، ماچي خبري ته خوله جوړول احمد وويل ، صبر وکه ته اوس هيڅ هم مه راته وايه لومړي زما خبري واوره !

بيبي خبرو ته ادامه ورکړل ويل ، هو دوه کاله کيږي چې د يو بل لپاره ژوند کو په پوهنتون کي هم يو بل ته نژدي يو ، مگر که چيري ته ووايي چې نور ورسره مه گوره او مه خبري ورسره کوه ، نو زه په خدای قسم يادوم او وایم چې بيابه هيڅکله هم ورته ونه گورم، مگر دومره وکړه چې هيلي ته هيڅ زيان مه رسوه

حُڪه چي ته هم يو مٿين کس يي او زه اٽڪل ڪوم چي د خپل حُان په اڙه او دشباني په اڙه به بنه فڪر ولري ، نو د نورو په اڙه هم داسي فڪر وڪه لکه دخپل حُان .

داحمد داخبري پوره په حُاي وي او نه پوهيدم چي دده په جواب کي حُه ووايم ؟

دوه دري ورخُي ووتي چي بيامي خالد په سترگو نه راغي نه پوهيدم چي روغتون کي بستر و او که کور کي ؟

خو دومره پوهيدم چي د احمد دا خوندور او غټ سوکان چي يي وخورل نو حتماً به يوه مياشت په حُاي پروت وي .

يوه ورخُ مي هيلي ته وويل چي په شباني باندي حال لري ايا زما وړانديز يي قبول کر ؟

هغي وويل ، ولا نه پوهيرم حُکه له هغي ورخُي وروسته مي بيا هيخ د حال کولو فرصت پيدا نکري ،

نومي وويل د خالد د مور نمبر راکه چي زنگ ورته ووهم !

ويل ولي ؟

مور ته يي ولي زنگ وهي ؟

ومي ويل چي زه بيا ستا مرستي ته اړتيا لرم .

هغه داسې چې زه يې مور ته زنگ ووهه او موبایل تاته درکړم نو ته به ورته ووايي چې د شباني سره ويني کله چې مور يې دا غوښتنه ومنل نو بيا به زه ستا سره يوځاي لارشم او شبانه به ووينم .

هيلي په حيرت راته کتل ويل ، ته اوس بيا تير تاريخ تکراروي ؟

ومي ويل ، گوره خور ، زه بله هيڅ لاره نلرم همداسي وکړه چې ما وويل .

هغي زړه نازره ومنل ويل سمه ده همداسي کوم !

موبایل مي واخيست او د خالد مور ته مي زنگ وکړي موبایل مي هيلي ته ورکړي ، د هاخوا رغ راغلي ويل سلام عليکم!

هيلي په خبرو شروع وکړل ، لومړي يې د ټولي کورني حال وپوښتي د خالد مور هم له ماتي خوا جواب ورکاوه ، بيا هيلي وويل ، زه غواړم چې د شباني سره خبري وکړم ډير وخت کيږي چې نده مي ليدلي او نه مي هم خبري ورسره کړي دي ، هغي وويل ، چې اوس مصروفه ده پخلي کوي بيا به وروسته درته زنگ ووهي ددي خبري په کولو سره يې اړيکه پري کړل.

هيلي ماته وکتل يو ډول خندوونکي حرکت يې وکړي او په ټوکي اواز يې د خالد دمور پيښي وکړي ويل ، هغه اوس مصروفه ده پخلي کوي بيا به وروسته درته زنگ ووهي !

په دواړو مو په کرس کرس وخنډل ، هيلي خپل ږغ ته دومره تغير ورکړ چې عيني داسي سو لکه د خالد د مور او په يو جالب انداز يي د خالد د مور د خولي پيښي کولي ، مور په همدې توکو اخته و چې موبایل مي وشرنکيد ،
 ما هيلي ته وکتل پخپلو شونډو مي گوته کېښوده ، يعني چوپ شه !

هغي موبایل را څخه واخيستي ، شبانه وه تر ځينو لومړينو خبرو وروسته هيلي وويل ، ته له ما خفه يي ؟

لکه څرنگه چې د موبایل ږغ سپيکر و ما هم اوريدې نو هغي وويل ، نه خفه نه يم هيلي وويل ، نو بيا ولي زمور کور ته نه راځي ؟

هغي وويل ، راحم هسي هم زما لږ څه کار هلته و نن حتماً درحم ، بيایي ځيني نوري خبري وکړي او موبایل يي بند کړي .

هيلي وويل ، وگوره څنگه ژر مي ستا کار حل کړي .

په سر باندی می یوه کرار چپلاخه ووهل ومي ويل ، مننه کوم مننه !!!

نيم ساعت وروسته دروازه خلاصه سوه په يو تور نقاب کی څري سترگي معلوميدي ، چټک قدمونه يي واخيستل ، هيله دکوتي څخه ور ووتل روغبر يي شروع کړ ،

نو د پښتنو دښخو روغبر دي خدای خیر کړي چي دري ساعته يي ستړي مسي نه
خلاصيري!

شبانہ په بیره وویل ، ستا ورور حسن کور کي دي ؟

د هيلي خدا بنده سول زما دخوني د کلکين په طرف يي وکتل او ويي ويل ، هو
همدلته دي غواړي ورسره وويني ؟

هغي وویل هو غواړم چي ورسره ووينم !

له خوشحالي خخه مي سترگي راووتي ، په بیره د هينداري په طرف په منډه لارم
په وينتانو کي مي گوتي ووهلي په جيب کي مي عطر وه هغه مي په خان ووهل
او چمتو د دروازي په طرف ودریدم .

د خوني دروازه خلاصه سول ، شبانه د خوني مخي ته ولاړه وه په خف اواز يي
وويل ، دننه در تللي سم ؟

افففف ساه مي بنده سوه ومي ويل ، هو ولي نه !

هغه هم پښه نيولي خوني ته راغلل ، خپل نقاب يي له مخي نه ليري کړ ، خري
بنوري سترگي يي زما په طرف کړي نري شونډان يي سره جدا سول ويل ، څنگه
يي ؟

مننه كوم اوس خو بيخي بنه سوم چي راغلي ،

بيامي د ناستي كولو بلنه وركړل ، خو هغي وويل ، زه نه كښينم ځكه په ډير تلوار راغلي يم ، را مخي سول ، ما د سترگو د پورته كولو جرئت نه درلود بيخي د هغي په مخ كي كونكي سوم ، هغي زما راسته لاس وركش كړ ويل حسنه ، دا واخله ، په لاس كي يي هغه گوتمي راكښودل چي ما په هغه ورځ وركړي وه او ورته ويلي مي وه چي دا زما د ميني نښاني ده .

زياته يي كړل ، زه دا نسّم اخستي كه څه هم ډيره بنه ډالي ده .

خوله مي له خدا څخه ټوله سول په ريرديلي اواز مي وويل ، ولي څه سوي دي ولي يي نسي اخيستي ؟

هغي لويه سا واخيستل ويل حسنه د بل كس امانت يم ،

زما كوژده هغه وخت سوي ده چي زه په بنه او بد هم نه پوهيدم،

زه مي د پلار او ټولني سره دلايل نسّم ويلي، تر دي چي بي عزته سو نو نه غواړم ستاسره دا اړيكه ولرم ، زه د بل په نوم يم او هغه كس زما د كاكا زوي جلال دي .

دا خبره خبره نه وه ، سم د ټوپك ډز و چي زما په زړه باندي يي وكړي .

له سترگو مي د مايوسي اوبسکي رواني سوي ومي ويل ، دا ته څه واي ، زه به څه کوم او څنگه به ژوند کوم ؟

هغي په ژرغوني اواز وويل ، زه نه پوهيرم چي ته به څه کوي خو زما ژوند د بل کس سره تړاو لري او زه د خپل ږغ د پورته کولو جرئت هم نلرم .

زړه مي تکان وخوري د بدن وينه مي ټوله مخ ته راغلل سر مي را باندي وگرځيد ، له لاس څخه مي هغه گوتمي ولويده ، شبانه را څخه لارل او زه يي په خونه کي يواځي پريښودم .

دخان سره مي وويل ، ما خو هير کړي و چي زه په پښتنو کي ژوندکوم او پښتون يم ، دا خو د پښتنو رواج دود ، او کلتور گرځيدلي دي که هلک وي يا انجلي په ماشومتوب کي يي واده يا کوژده وکړي کله چي هغوي ځوانان سي د ميني او عشق په معنا پوسي ، يايي د بل کس سره مينه وسي لکه زما ، خو هغه وخت خبره خرابه سوي وي ، بيبي نو نه خپل کوژدن خوښ وي او نه هم دا ژوند .

ما حتا په هغي پسي د ږغ کولو توان نه در لود پخپل ځاي باندي وغورځيدم لکه چي ټوله نړي مي بايللي يي .

حسن اوبسکي پاكي کړي قومندان يي مخاطب کړ ويي ويل ، امير صاحب ته نه پوهيري چي هغه صحنه څومره دردونکي وه د ويلو او بيانولو څخه يي اوس زه عاجز يم .

قومندان امير وويل، هو ولا چي زور غواړي ، هلکه ستا بخت خو له کوچنيوالي
څخه تور سپي څټلي دي .

قومندان امير وويل ، بنه نو بيا څه وسول ؟

حسن وويل ، شپي او ورځي تيريدي ما هم کوبنس کاوه چي شبانه هيره کړم خو نه
کيدل په هرڅه کي به مي هغه ياديدل ،

تر ټولو سخته خو دا وه!

چي زه پوهيدم چي نه کيږي

خوبيا مي هم انتظار کوي .

زمونږ اقتصاد دومره خراب سو چي حتا پير وخت به داسي راغي چي وږي به
گرځيدو ، مگر بر عکس د نورالدين دوي اقتصادي وضعيت پير بنه و او هغه څه
چي مونږ درلودل هغه دوي ته ور انتقال سوي و .

يوه مياشت ووته .

د شباني معصومي څهري او زړه رابنکونکي سترگو به تل راته په هر کار کي
مزاحمت کاوه ، يو ځلي مي فکر وکړي چي شبانه به ددی لپاره چي زه يي لاره
ونه نيسم نو درواغ به يي راته ويلي وي ، نو مي اراده وکړه ترڅو د خالد سره په

دي اړه بحث وکړم ، ورغلم او خالد ته مي تر څو لومړنيو خبرو وروسته وويل ،
ياره خالده تاسي څومره په ځنډ سره ودونه کوي !

خالد وخنډل ويل ، دا موضوع نو له کومه سول ؟

ومي ويل ، نه همداسی مي وويل ، ځکه چي اوس خو ته هم ځوان يي او همداسي
نور هم ستاسی په کورني کي يوڅوک سته چي بايد واده وکړي.

خالد وويل ، هو زما پلار نورالدين خان څو ځلي راته انجوني پيدا کړي وي مگر
زما نه وي خوښی په دي سبب مي پريښودي ، او زما خور شبنانه خو له پنځه کلني
څخه کوژده سوي ده .

اففف ددي خبري په اوريدو مي سر راباندي وگرځيد ، ومي ويل ، دانو اوس د
سري کار دي د پنځو کالو ماشومه نو څوک کوژده کوي ؟

خالد وويل ، وروره ستا هدف څه دی ؟

ولي بيخايه غوسه کيږي او ولي دومره شخصي پوښتني کوي ؟

زړه خو مي غوښتل چي خالد مخ په چپلاخو ور وپرسوم مگر د وخت تقاضا نه وه
.

ومي ويل ، گوره خالده درواغ مه وايه ياره ، ايا په ريښتيا مو شبنانه کوژده کړي ؟

هغه وويل ، گوره حسنه صفا خبره وکړي ، ولي خبري يوي او بلي خواته خُغلي ؟

زما هم نور طاقت ونسو ومي ويل ، زه ستا له خور شبانه سره مينه لرم او ولا چي تر تا هم راباندي گرانه ده .

په دي خبري باندي مي د خالد د عصابو لاینونه شات کړل ، ولاړ سو ويل ، رزيله دا ته څه وايي ، خپلو خبرو ته دي پام کوه ؟

ما بيا وويل ، خالده ته مه غوسه کیره دا خو ژوند دي څه بد خو مي نه دي ويلي غواړم ستا له خور سره واده وکړم !

خالد د پيغور په رقم وويل ، مور ستاسي په څير بي حيا بي وجدانه او فاحش خلک نه يو لکه تاچي خپله خور احمد ته د ډالي په څير بيله له دي چي نکاح وکړي په لاس ورکړي ده .

نوزه هم ور ولاړ سوم هغه دچا خبره نه مي يي سر کتل او نه هم پښي ، چي لاس بهمي ورته سم کيدي په هغه ځاي به مي په سوک واهه .

زموږ جنگ تر ډیره دوام ونکړي چي احمد په لاره تيريدي ،
پرته له دي چي څه ووايي يا پوښتنه وکړي چي جنگ په څه او ولي دي ؟

خالد ته يي سوکان او لغتي ونيولی ، خدای سته چي د کلي خو خلک راغلل مگر خالد يي د احمد څخه نسو خلاصولي ، که ريښتيا ووايم په هغه ورځ زه د احمد څخه وويريدم ، په جنگ کي يي هيڅ په چا رحم نه کاوه او تل به يي ويل ، چي لومړي خو بايد جنگ ونکړو ، مگر که چيري مو جنگ سو نو بيا يو قدم هم شاته مه ځي .

ريښتيا هم احمد خپله خبره عملي کړه .

ورځي او شپي تيري سوي ، ډير ځلي مي خپلي کورني ته ويلي و چي د شباني په روي باري لار سي مگر دا خبره هيڅ چا هم ونه منل ځکه اوس زمور او د نورالدين خان دوي کورني د دښمني تر ځايه رسيدلي وي .

نو يوه ورځ د احمد په دوکان کي ناست وم ، پلار مي احمد ته زنگ را ووهی ځکه ما خپل موبایل له ډيري غوسي په ځمکه ويشتلي و چي دهيلي سره مي د احمد په اړه خبري کولي .

خير ، احمد موبایل ماته را کړی ويل پلار دي درسره خبري کوي ، ما هم موبایل واخيست ، پلار مي وويل ، زويه زه ناوخته کورته راځم ته اوس کورته لار سه او دغرمي لپاره کوم څه د سره يوسه .

ومي ويل ، سمه ده بابا همداوس ځم .

د احمد څخه مي رخصت واخيست د لږ څه ترکاري رانيولو وروسته د کور په طرف روان وم چي هيله د پوهنتون څخه په لاره د کور لور ته روانه وه .

تر يو ځاي پوري مي تعقيب کړل ، خو کور ته نارسیده دهيلي مخ ته موټر سايکل ودرید چي د موټر سايکل چلونکي په ځان يو لوي څادر و ، مخ يي نه معلوميدی ، د هيلي څخه يي بکسه واخيستل او په ځمکه يي په خاورو کي وغورځوله ، ما خپل قدمونه چټک کړل ، ډير ورنږدي سوم خو ددوي ماته پام نه و !

موټر سايکل چلونکي وويل ، گوره هيلي نن ما بنام بيا خامخا راسه بڼه مسته شپه به تيره کړو او نن مي يو ډول بڼه نامي سکريټ هم راوري دي ، ډير وخت دي نه نيسم فقد دوه ساعته وخت درڅخه غواړم ، هغه کس غوښتل چي هيلي ته لاس واچوي خو هيلي په يو طرف باندي منډه کړل ، ما ورباندي ږغ کړل ، صبر وکړه اي بيغيرته !!!

هغه چي زما ږغ واوريدي موټر سايکل ته يي ريز ورکړ او په منډه يي لاره ووهل حتا شاته يي هم ونه کتل !

زه ورغلم د هيلي بکسه مي له خاورو څخه پورته کړل ورنږدي سوم ، ما ويل داڅه بد اخلاقي ده دا د احمق زوي څوک و ؟

هيلي په ريرديدلي اواز وويل ، دا ستا تر ټولو بڼه ملگري او دوست خالد و !

ساه مي بنده سوه ما ويل څه ، خالد ؟

هغي بکسه راڅخه واخيستل او روانه سول ويل هو خالد و !
دا د هغه لومړي ځل ندي چي داسي کوي هره ورځ چي زه له پوهنتون څخه راځم
نو دي راته دا ډول خبري کوي !

هيلي زياته کرل ، ما ور ته وويل چي ته ولي داسي راسره کوي ؟
خالد راته وويل چي ستا ورور حسن ولي زما د خور په اړه خبري کوي ؟

د هيلي مخي ته ډير خجالت سوم او وينه مي دومره په جوش کي راغلل چي څه
درته ووايم ومي ويل ته لاره سه زه د خالد سره کار لرم !

هغي وويل ، وروره ته ورسره کار مه لره هغه رواني چرسې او ليوني دي !!

په غوسه مي وويل ته لاره سه او زما په کارونو کي کار مه لره !

هغه هم بي له دي چي څه ووايي د کور په خوا لارل !

زه د خالد دوي د کور په خوا ورغلم د يو کس څخه مي موبایل واخيست او نور
الدين کاکا ته مي زنگ ووهه ، ومي ويل ، نورالدينه نور دي له زوي څخه لاس
پريمنځه ځکه چي زه يي وژنم !

ما دا خبره ما له غوسي څخه وکرل په حقيقت کي مي نه غوښتل چي ريښتيا هم
خالد ووژنم فقد ما غوښتل چي دوي ووپروم.

موبایل مي بند کړ د خالد دوي د کور دروازه مي ټک ټک کړل ، خو هيچا خلاصه نکړل ، بيامي په زور سره ټک ټک کړل څه شيبه وروسته د خالد مور دروازه خلاصه کړل ويل څه کوي ها؟

په زور وردننه سوم سيده دخالد کوتي ته ورغلم ، هغه په چوکي کي ناست و او په موبایل کي يي خبري کولي ، زما په ليدو يي په وارخطا ږغ وويل ، هله بابا هغه دادي راغلي .

موبایل يي بندکړ ،

سمدلاسه مي ورته وويل، رزيله تا زما خور ته لاس واچوه !

هغه چي خبري ته خوله جوړول ما ورباندي حمله وکړل ، تر څو سوکانو وروسته خالد په منډه له کوتي څخه ووتی ، د خالد مور لوي لوي چيغي وهلي ويل هلي زوي يي رامر کړ !

زه په خونه کي يواځي پاتي سوم ، که گورم چي خالد يوه غټه چاره راپسي راوړل ، په لور ږغ يي وويل، رامخکي سه چي له ژوند څخه دي خلاص کړم !

چاره دومره غټه وه چي په ليدو يي زما د بدن وينتان جگ جگ ودريدل ،

دا چاره د انسانانو نه وه قصابانو ورباندي پسونه حلالول ، د خالد فکر کوم په ما باندي د پس گومان و.

خالد په هماغه چاره راباندي واري وکړي ،

ما د خپل ځان دفاع تر يوه وخته وکړل خو د خالد گوزارونه پرله پسې وه ، اخير په دې وتوانيدم چې د خالد د لاس څخه چاره واخلم ، خالد نه راڅخه گرځيدې او لا يې هم راسره جنگ کاوه !

څو سوکان يې زما په دا نازک مخ ووهل ، حوصله مې پای ته ورسیده او ناڅاپه مې د چاري واري ور باندي وکړي په نس کي مې څو ځايه په چاره ووهی !

خالد پخ ودرید !

سترگي يې رډي رډي پاتي سوي ، مور يې لوي لوي ساندي وهلي ، زه په داسې حالت کي وم چې هيڅ مې دماغو را سره ملگرتيا نه کول ، يو وخت مې فکر سو چې خالد مې داسې وهلي دي چې بيخي مې وژلي دي .

بدن مې بي سيکه سو په گونډو وغورځيدم ، چاره مې له لاس ولویده ، خالد مې مخي ته بي حرکت پروت و ، په کور کي انگولاوي سوي چغې سوي خو زما غورونه لکه دف چې وي هيڅ مې نه اوريدل يواځي مې خالد ته په رډو سترگو کتل چې هغه پروت و ، او وينه يې له بدن څخه روانه وه !

هيڅ نه يم پوسوي چې وخت څنگه ووت ، او چا پوليس خبر کړي و ،
بيا تاسو راغلي او زه مو دلته راوړم !

حسن وويل ، نو څنگه قومندان امير زما کيسه دي خوبه سوه کنه؟

قومندان امیر په تعجب سره ورته کتل ویل هو کیسه خو می خوبه سوه مگر ته نه پوهیږي چي تا څومره لویه تیروتنه کړي ده کاش چي دا قتل دي نه و کړي.

اوس به ته په دي حال کي نه وي او تا خو ټول ثبوتونه هم په ځان باندي اړولي دي نه پوهیږم چي سزا به دي څه وي خو خدای دي خیر درته پینښ کړي.

حسن سترگي لاندي په ځمکه گنډلي وي په ریریدلي اواز یي وویل قومندان په ما باندي یو احسان کوي؟

هو ووايه که مي له وسه پوره وي کوم یي او تا بي گناه ثابتوم .

حسن ترڅه موسکا وکړل ویل قومندان ، زه د خپل برائت غوښتنه نه کوم بلکي زه وایم چي باید زه محکمي ته وسپارل سم چي هرڅه کیږي هغه دي وسي.

قومندان چي خبري ته خوله جوړول یو زنگ ورته راغلي، هلوو ،

څه شيبه د مقابل طرف خبرو ته غوږ و بيايي وويل سمه ده امير صاحب معلومات او تحقيقات د ثبوت سره دي ، سبا ته به يي محکمي ته معرفي کړو ستونزه نسته

بيايي تليفون قطع کړ ويل ، حسنه ما غوښتل ستا سره بڼه وکړم مگر تا خپله و غوښتل چي محکمي ته دي بوځي او هرڅه محکمي ته ووايو .

عسکر ته يي غږ وکړي هغه هم راغلي قومندان وويل دا هلک بوځي او تر سبا پوري يي په يوه کوټه کي وساتي او هو د نورو بنديانو په شان ورسره چلند وکړي نه تر هغو بد وي او نه هم تر هغو بڼه ، بيايي حسن مخاطب کړ ويل حسنه تر سبا سهار پوري انتظار وکړه او د اتل جوړيدو هيڅ هيله مه کوه پوسوي ؟
حسن د هو په دودو سر کښته پورته کړي ويل سمه ده .

د عزيز خان موبایل ته زنگ راغلي هغه هم جواب ورکړ .
ورته وويل سول چي زه قومندان امير يم او سباته به مو زوي په اته بجو باندي محکمي ته وړاندي سي تاسو بايد ځان حاضر کړي.

عزيز، ايا تاسو خپلي پلټني داسي ژر پای ته ورسولي؟

هو مور ټول څيرني وکړي او نور معلومات هم تر سبا پوري بشپړ کيږي نو بايد سباته راسی.

سمه ده امير صاحب څنگه چي تاسو غواړي.

د ماښام تيارې د ښار څراغونه اړ کړل چې نور پخپل فعاليت باندې پيل وکړي ټول روښان سول خو په کلي کې يوه توره او وپرونکي شپه روانه وه.

بل خوا بيا د نورالدين په کورني باندې هم مصيبت راغلي و چې ټولو ژړل او د خالد مرگ يې د خپلو ځانو لپاره يو لوي غم باله.

سهار لمر خپله روښاني په ځمکې خوره کړه او نور يې د تيارې واکمني ته د پای ټکي کيښود.

عزيز د اتو بجو څخه مخکې خپل ځان امنيتي قومندانې ته ورسوله او هلته يې د قومندان امير سره وليدل.

هغه د سهار دناشتې څخه لانه و فارغه چې امر يې وکړي ، حسن له کوتي څخه راوباسي او رايې ولي.

څو شيبې وروسته حسن په لاسونو کې زولني وي او د خپل پلار او قومندان په وړاندې ودرېد.

پلار يي په مایوسي ورته کتل ويل زويه هيڅ اندیینه مه کوه مور خپلي ټولي هڅي کوو او يو وکیل به هم ځان ته پیدا کړي ترڅو دا قضیه مخته یوسي د پیسو کار هم ما کړي دي او د جمعه گل څخه مي پرون لږ څه واخیستل انشاالله هرڅه به سم سي.

حسن غلي و سترگي يي بنکته وي او هيڅ يي نه ويل.

ټول موټرونو ته پورته سول او تر محکمي پوري راغلل نورالدين ددوي څخه مخکي راغلي و او داسي يي حسن ته کتل تا به ويل چي اوس به يي په پخپلو سترگو وځوري.

يو کس چي توره نيکتايي او سپين شيرت يي په تن و ، يو کوچني بکس غوندي بيک يي هم لاسکي و راغلي او دحسن مخي ته ودرید ويل ، سلام ، زه مجيب او ستا وکیل يم !

حسن په حیراني وکتل ويل ما خو کوم وکیل ندي غوښتي او نه وکیل غواړم !

مجيب وکیل وځنډل ، ويل ځوانه داخو سمه ده چي ته وکیل نه غواړي مگر زه د دولت لخوا راغلي يم په دي سبب چي ته نسي کولاي چي د قاضي سره مستقيم خبري وکړي ، ته به له قاضي سره زما په وسيله خبري کوي او هرڅه چي وي هغه به زه و قاضي وایم .

حسن هيڅ ونه ويل او د خپل پلار په طرف يي په حیرانی وکتل ،

مجيب وکيل زياته کرل ، ويل ماته پرون ماينام قومندان امير ٿوله کيسه کري ده او زه به بي اوس ٿوله خولاصه وقاضي ته پيڻس کرم .

څه شيبه وروسته ٿول د قاضي په وړاندي و !

وخت ووت ٿولي خبري هرڅه چي حسن قومندان اميرته ويلي وه هغه ٿوله مجيب وکيل د قاضي په وړاندي په ډير کمال وويل ،

قاضي تر لږ فکر کولو وروسته خپل کوچني څټک په ميز وواهه ويل تر ٿولو هلوځلو او معلوماتو وړاندي کولو وروسته زه دا پريکړه اعلانوم چي حسن د عزيز زوي په دې تور سره چي د نورالدين يواځيني زوي خالد بي د چاقو پواسطه سره قتل کري او د ټولو ثبوتونو په اساس او دې ته په کتلو سره چي د نورالدين دوي کورني نه غواړي په هيڅ صورت ددي مري فديه واخلي اويابي وبخښي نو زه دا اعلان کوم چي حسن تر ټولو معاينانو وروسته اعدام کيري.

او دده اعدام به تر هغه وخته پوري ځنډيري تر څو چي په بدن کي يې هر ډول ناروغي له منځه نه وي تللي .

ددې خبري په اوريدو سره په محکمه کي غوغا سوه ، د حسن مور له ډيره غمه بي هوشه ولویده حسن ولاړ و او دنورالدين په طرف يې خپلي مايوسي سترگي اړولي وي له سترگو څخه يې گرمي اوبنکي لاري.

نورالدين سر جگ نيولي و او په محكمه كې د ځينو نورو كسانو سره ناست و.

قاضي د لاسليک کولو وروسته خپل قلم په هغه کاغذ باندې مات کړ ، تر څو دا ثابته کړي چې قاضي د حسن سره هېڅ ځاني دښمني نلري فقط د عدالت په سبب يې د اعدام پريکړه وکړل.

حسن له کتاري څخه کښته سو او عسکرو له ځان سره محبس يا زندان ته يوړو عزيز او کورني يې کور ته راغلل ، عزيز کورني ډير زاري او عذر نورالدين دوي ته وکړي مگر هغوي ونه منل او ټينگار يې کاوه چې بايد حسن قصاص سي .

بل خوا حسن په زندان کې ناست و او بنکو يې په مخ لاري کړي وي ،

فکر به يې مور ته سو چې د هغې ناز ورکول به يې ياد سول چې څنگه په ناز او ادب سره يې لوي کړ او څومره بڼه وخت يې ورسره تير کړ ، بل خوا به يې د پلار مينه غوسه مهرباني او نصيحت ياد سو چې ويل به يې حسنه زويه ملگرو ته هيڅکله دومره وخت مه ورکوه چې په کورني کې دي ځاي ونيسي.

بيايي د خپل جومات د ملا هغه خبره ياده سول چې هغه ويلي و هيڅکله د بل خور مور لور ته په بد نظر مه کوره نو ستاسو د بنځو خویندو او ميندو به الله تعالی حفاظت وکړي.

بله دا چې :

خیانت پخپله یو غچ دي !

که نن تا وکړي سبا سره کيږي.

حسن ته دا ځاي ډير بد و چي هرڅه ده خپله په ځان کړي وه ځکه دا يوه حديثه يا طبعي پيښه نه وه ، ځکه يي ځان ډير ملامت کاوه او په همدې سبب يي ژړل او زړه ورته لږ و.

دوه ورځي ووتي ، د سهار اووه بجي وي ، حسن يي له کوتي څخه راوويستی ، حسن بلکل رنگ اړولي و ، ځکه د مرگ په انتظار يي هره شپه سبا کړي وه .

ببر سر لځي پښی موټر ته پورته سو يوي او بلي خواته يي عسکر ناست و ، د حسن په لاسونو کي زولنو او اولچک ددي لپاره و چي تينسته ونکړي .

د کلي مينځ ته موټر راغلي ، ټول کلي ورباندي را ټول سو چا بد رد ويل خو چا ددوي په حال باندي ژړل ،

قومندان امير وويل، هله نو حسنه لږ وخت لري بايد د ټولو څخه رخصت واخلي ،

حسن چي په پښو د دريدو توان هم نه درلود د خپلي کورني په لوري وکتل ، مور يي په حسن پوري ټينگه سوه ويل زما بچيه څنگه خداي راڅخه واخيستي ټينگ ټينگ يي په مخ باندي بشکوي او هيڅ يي نه پريښودي چي د بل سره وگوري او خبري وکړي.

حسن وويل ، زه فقط خو دقيقې ژوند لرم يواځې تاسې ماته بڅښنه وکړې او خپل حق مو راته حلال کړې تر څو چې په اخرت کې در ته ملامت نه يم په دې دنيا کې خو مي ستا حق په ځاي نکړې.

موري يې په ژړا کې وويل ، در بڅښلې مي دې ستا قربان سمه زما زمريه زويه.

حسن بيا خپل پلار ته ورغلي ويل ، بابا جانه ستا حق بيخي زيات و مگر ما خو ستاسې ټولو حق په ځاي نکړې مگر په دې اخير وخت کې يې راته وبڅښې.

پلار يې حسن په غير کې ونيو ويل زويه کاش چې ستا واده مو ليدلې واي او کاش چې تا زما مرگ ليدلې واي نه دا چې زه ستا مرگ وينم.

حسن، خير بابا دا هم د الله تعالى همداسې خوښه وه هسې مرکيدم خو په دې باندي خوشحال يم چې د خپلې کورني لپاره وژل کيرم ځکه مامي هرڅه د خپلې کورني لپاره کړې دي.

پلار يې حسن په مخ باندي ټينگ مچي کړ او حسن هم د خپل پلار لاسونه بنکل کړ ورڅخه تير سو .

حسن د خپلې يواځيني خور هيلې خواته راغلي !

په ژړا يې وويل خوري ماته بڅښنه وکړه ما ستا په حق کې ډير زيات غفلت کړې دي ماته مي خپل نارينه توب پيغور راکوي چې څنگه مي تاته په هغې ورځ خبرې وکړې او خپله مي هم داسې تيروتنې کړې دي چې هيڅ د بڅښلو وړ ندي.

هيلى چي د خپل ورور ژړا وليدل نو د هغي اواز دومره پورته سو چي ټولو خلکو په تعجب سره ور ته کتل ، حسن خپله هيله خور په غير پوري ونيول او ورته يي ويل چي خوري خپل حق دى راته حلال کړه.

په خلکو کي دومره غم او خپگان ددوي په ليدو خپور سو چي حتا نورو خلکو هم ورسره وژړل.

حسن احمدته راغي ويل ، ملگري ستا سره مي هم بنه وخت تير کړ ، خو ارمان چي ژوند راسره ناخواني نه واي کړي ،

د احمد له سترگو اوبنکي رواني وي ، حسن يي په غير کي کلک ونيوى ، ويل وروره کاش چي دا يو بد خوب واي او کاش چي له دي خوب څخه راپاڅېدلي واي ، هېڅ مي زړه نه غواړي چي له غيري مي ليري سي .

حسن په لور اواز وويل ، تاسو ټولو ته وايم زما دا يوه خبره واوري !

ټول خلک متوجي سول !

حسن ورغلي د هيلي لاس يي ونيوي او د احمد په لاس کي يي ورکينود ، بيبي وويل ، زما اخيري وصيت دادي چي د هيلي او احمد نکاح بايد وسي او دواړه د خاوند او ميرمن په توگه ژوند مخي ته يوسي زه خو هسي هم خپلي ميني ته ونه رسيدم خو نه پريږدم چي بل کس زما په څير د خراب برخليک سره مخ سي ، بيبي ږغ تغير وکړي او په ژړا کي يي ږغ ورک سو .

څه مو سر په درد کوم !

حسن يي په موټر کي کښينوي ، د زندان په طرف راغلل !
 هغي کوتي ته يوري چيري چي محکوم کسان راوستل کيږي او اعدام کيږي ،
 د حسن سره قومندان امير ، د زندان ريس ، ډاکټر ، او احمد و .

د قومندان دنده داوه چي حسن تر محبس پوري راوړي .
 د زندان ريس هم خپل مسوليت ادا کاوه .

ډاکټر ددي لپاره و ، چي کله کله داسي هم کيږي چي محکوم کس تر ټاکلي وخت
 وروسته چي کله له دار څخه بنسخته سي نو ژوندي وي ، نو ډاکټر يي گوري او
 معاينات يي کوي که چيري ژوندي وي نو د ژوند کولو دوهم چانس يي هم پيدا کړ
 مگر که وژل سوي و نو کيسه يي پای ته ورسېدل .

احمد په دي سبب راغلي و ، چي هغه کس چي اعدام کيږي نو د هغه کس ټوله
 کورني اجازه نلري چي محبس او دار ته د ننداري کولو لپاره راسی ، يو کس کولاي
 شي چي راسی او دا ننداره وکړي .

تر ډير ټينگار کولو وروسته احمد عزيز خان ته قناعت ورکړي و چي زه حُم او
 راغلي و .

حسن يي دار ته پورته کړي ، يوه بنوي تخته وه هلته يي تم کړي .
 بيابايي دوه رکعته لمونځ ادا کړي .

يوکس راغلي او د حسن په سر باندی يي توره کڅوره واغوستل ، لاسونه يي شاته ور اولچککړل ،

جلاد هم چمتو ودرید ،خپل لاسي ساعت ته يي کتل ، تر څو چي هغه گير يي کش کړ چي تخته لاندي کړي.

د گير د کش کولو وروسته تخته لاندي لارل او حسن په هغه رسي باندي خورند سو چي دده په غاړه کي وه .

څو ثاني يي حان تينگ کړي و خو بيایي سا بنده سول ، پورته پورته کيدي تر څو دقيقو وروسته يي بدن بي حرکت سو او همداسي خورند و .

احمد چي دا حالت وليد ، زړه يي ضعب وکړ او بي هوشه ولويد.

غرمي ته يي قبر د کلي په عامه هديره کي وکښل سو او حسن يي وربنکته کړ ترڅو د خپل عمل سزا او جزا وويني.

نورالدين په دي خوشحال و چي د زوي غچ يي واخيست !
او په هسکه غاړه په کلي کي گرځيدي.

په اخر کي يو کال وروسته د حسن هغه غوښتنه پوره سوه چي ويلي يي وه ، احمد او هيله بايد يو د بل سره واده وکړي.

د واده شپه وه د ورا موټرونه يو په بل پسي روان وه ، د زړي او خړي هديرې
څنگ ته ټول موټرونه تم سول ، د بنايسته او گلفوش موټر څخه هيله او احمد د واده
په جامو كې رابنكته سول ، د حسن قبر ته راغلل ،

هيلې د قبر په ليدو دومره وژړل چې خپل سينگار يې خراب كړ ،

د حسن په قبر يې سره گلونه كيښودل او يو زرغون ټوكر يې ورباندي هوار كړ .

د خپل سپين نقاشی لاس څخه يې يو بنگري وويستي او د حسن په قبر يې كيښود ،
سترگي يې له اوبنكو څخه ډكي وي ،

د حسن د قبر سرته په ډبره باندي ليكل شوي و !

اوس مي د قبر سر ته مه كښينه رضا به نسـم

زه درنه دومره ليري لارمه چې را به نسـم

د مرگ نه وروسته چا ته به نه بنكارمه خاوري به سم

خو زه به داسي ژوندون تير كړم چې پناه به نسـم

هيله تر څه وخته پوري د حسن قبر ته ناسته وه تر څو چې د هيلې پلار راغلي له
لاس څخه يې ونيول او گلفوش موټر ته يې پورته كړه.

دا كلي بيرته خپل پخواني ژوند ته ادامه وركړه.

د وخت په تیرو سره حسن او خالد دواړه هیر کړل سول .

پای.

ډاکټر عتیق الله ژمن

Thank you for reading

Find more e-books and articles on Ketabton - your multilingual digital library.

www.ketabton.com

Ketabton - Pashto, Farsi, Arabic & English